

CUCERIREA SUMERULUI (IRAKULUI) DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

De la noi a început scrisul!

Aceiași pelasgi, arieni, carpato-danubieni nu numai că au cucerit toată Europa și au populat-o, dar s-au risipit spre Răsărit pătrunzând prin nord-vestul Chinei (vezi mumiile de la Tarim Bassin), continuându-și drumul până în insulele Japoniei, ori coborând în sudul Asiei și cucerind India (vezi măcelul de la Mohendjo-Harappa). Faptul că au cucerit Anatolia (vezi poporul hittit), Asia Mică (ramanii troieni), nordul Africii (ga-ramanii), nu înseamnă că ei s-au oprit aici.

Faptul că au cucerit Sumerul, Mesopotamia, (zona Irakului de azi), aducând cu ei prima scriere, cea pictografică, a fost confirmat și prin descoperirea celor trei tăblițe de lut de la Tărtăria - pe râul Mureș, în anul 1961.

În anul 1877 un diplomat francez, Ernest de Sazec, viceconsul în portul Basra din Capul Golfului Persic, va descoperi o civilizație uitată acolo, pe teritoriul Irakului de azi. Cu un serviciu plictisitor, obosit de călărit, vânat de păsări ori alte animale sălbatice, Sazec, care își crease un „apetit” arheologic prin serviciile avute prin Egipt și Etiopia, este anunțat de un director al unui oficiu poștal francez de existența în zona numită Tellon, cam la 155 de mile sud-est de Bagdad, a unor inscripții antice ciudate pe cărămizi, împreună cu corpul unei statui umane. Sazec, intrigat și având probabil spiritul aventurierului gata de orice, va fugi până la Tellon, va angaja localnici și săpăturile vor începe, „uitând” să-și anunțe superiorii francezi ori să ceară permisiunea autorităților otomane locale. El își va face o colecție personală de figurine,

cilindri, peceti, tablete cu inscripții ciudate pe care „harnic” le va transporta în Franța pentru a le vinde muzeului Louvre în anul 1881 pentru suma de 130.000 franci. Chiar dacă experții muzeului nu au realizat pe moment ce achiziționaseră, ei își vor da seama mai târziu. Aveau în mâinile lor obiecte ce aparțineau unei societăți pierdute în negura istoriei, unei societăți mai vechi ca cea babiloniană ori assiriană care îi urmase. Ei aveau în mâinile lor civilizația sumeriană, veche de 6.000 de ani. Exhumarea civilizației sumeriene, carpato-danubiene, găsirea unor tăblițe de lut care de fapt reprezentau o întreagă bibliotecă a antichității, va deschide o ușă spre trecutul îndepărtat al omenirii. Dar ce era cel mai important la acești sumerieni, era faptul că știau să scrie. Aparent acești sumerieni au sosit în două etape în acel spațiu dintre fluviile Tigru și Eufrat, suprapunându-se peste o populație așa-numită presumeriană, negroidă, descoperită în urma săpăturilor lui Leonard Woolley, în 1929. Ei, sumerienii, aveau o legendă despre Potop unde eroul principal Ziu-Sudra hotărăște să se așeze pe pământul „Dilmun”, de unde răsare soarele, indirect arătând că el venea dinspre apus. Legenda acestui potop și a eroului său Ziu-Sudra (cuvânt arian compus; Zeul Sudra), a fost găsită în templul de la Nippur, printre 35.000 de tăblițe de lut, având înscrisă această poveste. Meritul de a le fi descifrat i-a revenit lui Sir Henry Rawlinson, în 1880. Legenda Potopului și supraviețuitorului lui, va fi preluată după câteva mii de ani de predecesorii lor semitici babilonieni și asirieni. Supraviețuitorul Potopului se va numi Ut-Napishtim, care îi va spune povestea lui Gilgamesh.

Potopul descris de Ziu-Sudra se presupune că s-a întâmplat în anul 4250 î.d.H. Mai avem și versiunea Hebraică, a Potopului, „preluată” (ca să nu zicem furată) din legendele Mesopotamiei, pe care o găsim și în Biblie. Dar, ca și la sumerieni, găsim legenda Potopului și la... vedici. Astfel, în *Book III, Brahmanism*, ch.I, *The Early Vedic Religion*, p. 189, în *Sata Patha-Brahmana*, găsim cea mai timpurie descriere a Potopului, unde Manu, un OM sfânt, a fost anunțat de către un pește despre potopul care va mătura toate animalele și toți oamenii de pe Pământ. El, Manu, va construi o corabie pe care se va salva de Potop. Aceasta îl va purta dincolo de munte, iar când Potopul va dispărea, El va fi singurul

supraviețuitor, singurul OM lăsat pe Pământ. O fiică se va naște, în mod misterios și, în final, lumea va fi repopulată cu fiii lui Manu (vezi www.talkoriginis.org/faqs/faqmeritt/flood.html). Așa că mitul Potopului apare la început la vedici și sumerieni, fiind „împrumutat“ de babilonieni, evrei și creștini. Și dacă ne luăm după Biblie, Potopul a avut loc în 2000 î.d.H., când piramidele egiptene existau deja. De ce oare Potopul nu le-a afectat, nu a lăsat nici o urmă pe ele! Dar să revenim la Tartaria și la originea poporului cuceritor al Sumerului.

Cam la 20 km de Tărtăria, se află colina Turdaș. Acest deal a fost săpat încă de la sfârșitul veacului trecut. Îmi amintesc, copil fiind, când tatăl meu făcea măsurători topografice în acea zonă, sătenii fiind foarte mândri de secretele și misterele locurilor. Când săpăturile arheologilor păreau că luaseră sfârșit, și că nimic nou nu mai era de găsit în zona Tărtăriei, iată că deodată se descoperă, în stratul cel mai de jos al colinei, o groapă umplută cu cenușă. Pe fundul acesteia se găseau două statuete ale unor idoli străvechi și uitați, o brățară din scoici marine și trei tăblițe de lut, micuțe, acoperite cu niște „mâzgălituri”. Alături de acestea se găseau oasele dezmembrate și arse ale unui adult. Surpriza nu a fost numai la găsirea acestor lucruri, ci după cercetarea acestor tăblițe cu carbon radioactiv C14. Tehnica utilizării C14 pentru datarea unor obiecte arheologice aparține profesorului american Willard Libby de la Universitatea din Chicago, pentru care a primit și Premiul Nobel. Metoda lui este destul de precisă, având o eroare de numai +50-100 de ani. Astfel tăblițele cu scrierea pictografică au fost evaluate ca aparținând anilor 5300-5200 î.d.H., însemnând, de fapt, mai mult de 7000 ani vechime, aparținând culturii carpato-dunărene Vincea-Turdaș.

Trebuie să menționăm și numele descoperitorului acestor tăblițe - dl Nicolae Vlăsa (Fig. 5). După părerea cercetătoarei americane Marija Gimbutas ele au „revoluționat concepția privind apariția scrisului fiind considerate primul mesaj scris în istoria omenirii, cu 1.000 de ani înaintea „primelor” tăblițe scrise sumeriene. Faptul că Europa a început la noi, în Balcani, nu mai este un secret pentru nimeni, faptul că prima roată s-a descoperit tot pe teritoriul nostru carpato-danubian (în zona Ungariei de azi) de asemeni nu este ceva nou, dar că prima scriere apărută în lume

ne aparține tot nouă, carpato-danubienilor, pentru unii a fost mult prea mult. Nu este simplu să ridici vâlul a 7000 de ani și să spui: De la noi a început Europa să existe. De la noi a început scrisul în lume; noi suntem adevărații părinți ai Europei de azi.

Tăceau martorii străvechiului ritual, al adultului ars lângă doi idoli, dar vor tăcea și inscripțiile de pe tăblițe? Poetul rus Andrei Nadirov din Leningrad, orientalist de pregătire, a scris, având o imaginație și inspirație unică, o frumoasă și sensibilă poezie:

*„O timp străbun - a ta stihie
S-a potolit gonind prin hău,
Strig: unde ești tu Tărtărie?
Prin vremuri n-aud răspunsul tău.
Se-ascunde gându-n depărtare
Deșertul uitării, mut
Dar a-nviat a ta chemare
În micul și-mpietritul lut.
El a sosit ca ciocârlia
Solia fraților pre-daci
Nu, n-ai pierit în veșnicia
Care-i ucide pe cei dragi
Aud iar glasul Tărtăriei
Un colț de val e destrămat
Și caut a ei slavă vie
Ce încă nu a răsunat „*

Să-i mulțumim poetului rus, Andrei Nadirov, și nu numai lui. Să nu-l uităm pe arheologul rus V. Titov care crede că scrierea primitivă din țările Egeene (Mării Tracice) își are originea în Balcanii mileniului IV d.H. și nu a apărut sub influența îndepărtatei țări Sumer, dintre cele două râuri, Tigru și Eufrat. În cartea sa „De la Tărtăria la Țara Luanei” dl Paul Lazăr Tonciulescu (de unde am luat și traducerea poeziei de mai sus) spune „și pe deasupra este cunoscut că creatorii culturii balcanice Vinea, în mileniul V î.d.H., au trecut prin Asia Mică în Kurdistan și Huzistan, unde în acea vreme se stabiliseră pre-sumerienii”.

Academicianul bulgar Vladimir I. Georgiev, într-un interviu publicat în revista „Magazin istoric” #3/1972 despre originea scrisului: „Mesopotamia sau sud-estul Europei”, face următoarele precizări: „täblițele de la Tărtăria sunt cu un mileniu mai vechi decât monumentele scrierii sumeriene. Dacă în toate cele trei cazuri (n.n. - täblițele de pe Mureș - Tărtăria și cele din Bulgaria de la Karanovo și Gracialnița) este vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: avem de-a face cu cea mai veche scriere din lume”.

Din nou trebuie să le mulțumim savanților ruși, respectiv lui Boris Petrov care în anul 1975 a publicat în nr. 12 al revistei „Tehnica Tineretului” și în volumul „Tainele veacurilor”, Moscova, 1975, p.171-179 - articolul „Cuvintele vii ale Tărtăriei”, în care traducea scrierea ideografică de pe täblița rotundă, pornind de la echivalentele sumeriene.

Dar au fost și alții ca sumerologul german Adam Falkenstein care a scris că Tărtăria ar fi apărut sub influența Sumerului!!!!

Ori altul ca M.C. Hood care susținea că „negustorii sumerieni” au vizitat pe vremuri Transilvania (?) și că täblițele acestora au fost copiate de „băștinași”. Toate ar fi fost bune, dar, cum poți copia ceva ce nu exista încă, scrierea sumeriană apărând 1.000 de ani mai târziu iar carbonul radioactiv C-14 putând face „greșeli” numai de +/- 50-100 de ani.

cca 5000 BC	4000 BC	3000 BC
TĂRTĂRIA	DJEMDET NASR	CRETA
𐀀	𐀀 D	𐀀
𐀁𐀂𐀃𐀄𐀅	𐀁𐀂 D𐀃	𐀁𐀂𐀃
𐀄𐀅𐀆𐀇	𐀄𐀅𐀆	𐀄𐀅𐀆
𐀇𐀈	𐀇𐀈	𐀇𐀈

Fig. 98

< V X Γ Ψ Π Π F N ◊ | W H ↑ F N Y H M
 A K T Z I A Δ ◊ M W 4 X D H ◊ ◊ D M H
 H † + □ > M ◊ L A † Z Y ↑ H †
 ^ * ~ 3 □

Fig.99. Unul dintre cele mai vechi alfabetice de pe teritoriul nostru, este, și cel al plutașilor de pe Bistrița, așa cum ni-l prezintă N. Densușianu în *Dacia Preistorică*.

Alți „specialiști” și mai puțin inspirați au legat scrierea de la Tărtăria de cea cretană, dar aceasta din urmă va trebui să mai aștepte 2.000 de ani până să apară! Sumerologul rus Boris Petrov redă un tabel asemănător celor de la Tărtăria pe care-l voi completa cu anii apariției lor.

Un alt sumerolog rus, A. Kifisin, a publicat în aceeași revistă „Tehnica Molodioji” noi date precum și o hartă special

întocmită, privind influența pe care au exercitat-o asupra lumii antice, și în special asupra vechii Elade, Egiptului, Sumerului și Chinei, cultura carpato-dunăreană. Dacă comparăm harta acestuia cu cea a lui Gordon Childe „*The Aryans - The History of civilization*“ 1993 - Barnes & Noble, p. 176-177 (Fig. 45), vedem că alții trebuie să ne descopere istoria formidabilă pe care o avem dar refuzăm să o cunoaștem.

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas consideră că apariția acestei culturi aparținând Neoliticului formează vechea cultură europeană, pe care o situează între 7.500-3.500 î.d.H., cu o populație „pre indo-europeană” și care cunoaște apogeul dezvoltării sale între anii 5.000-4.000 î.d.H.

Același A. Kifisin spune că apariția pe neașteptate, într-o formă pe deplin dezvoltată, a scrierii sumeriene la sfârșitul mileniului IV î.d.H., indică faptul că ea trebuie să se fi format în altă parte (pe teritoriul nostru – n.a.).

În nr. 8/1980 al revistei „Convorbiri literare” Ariton Vraciu, în articolul intitulat „Limba și scrierea traco-dacilor” spune că „semne identice celor de la Vincea au fost descoperite la Troia”. Așa că, oricât ar apărea de paradoxal, inventatorii scrierii sumeriene nu au fost sumerienii ci carpato-danubienii din zona Transilvaniei.

Dar să vedem cum au fost interpretate scrierile pictografice de pe tăblițele Tărtăriei.

1. Simbolul a doi țapi având între ei un spic ar reprezenta bunăstarea obștei care se ocupa de agricultură și creșterea animalelor.

2. A doua tăbliță, cea împărțită în linii orizontale și verticale avea în fiecare sector zgâriate diferite imagini simbolice, care au fost considerate „totemuri”. Dacă comparăm desenele de pe tăblița noastră cu cele de pe vasul ritual găsit la Dejamet-Nasra, vom remarca similitudinea dintre ele. Pe cea sumeriană găsim un animal (un ied?), un scorpion, un cap de om sau zeu, un pește, o construcție ciudată și, în sfârșit, o pasăre. Inscripția trebuie citită circular, în jurul găurii tăbliței și în sensul invers acelor de ceasornic. Totemurile tăbliței #2 de la Tărtăria sunt aranjate în aceeași ordine. Să fie o simplă coincidență grafică? Să nu uităm că

semnele enigmaticei scrieri proto indiene de la Harappa sunt similare cu cele din Insula Paștelui, scrierea Kohau-Rongo-Rongo. Nu cumva toate acestea au o origine comună iar răspunsul este faptul că avem de-a face cu migrarea carpato-dunăreană în diferite etape ale vieții peste tot în lume?

3. A treia tăbliță de la Tărtăria, cea rotundă, se pare că este de excepție. Ea a fost identificată ca scriere sumeriană, având scrise pe ea următoarele:

„ 4,NUN.KA.SA.UGULA.PI.IDIM.KARA.1” tradus ar însemna:” De către cele patru conducătoare (,) pentru chipul Zeului Șaue (,) cel mai în vârstă (preot suprem) (în virtutea) adâncii înțelepciuni (,) a fost ars. La sumerieni, în cinstea marelui zeu Șaue, preotul suprem când își termina anii de conducere era ars.

În documentul de la Djamet-Nasra se menționează cele patru surori preotese care se aflau fiecare în fruntea unui grup tribal. Așadar, la Tărtăria s-a găsit trupul unui sacerdot, preot al cultului zeului Șaue, ars.

Ce legături să avem noi cu acest cult, dar cu acest straniu zeu Șaue?

Ce caută el pe meleagurile noastre cu 1.000 de ani înainte de a-și face apariția în Sumer (Mesopotamia - zona Irakului de azi?).

Dar cum se spune, cine caută găsește. Să vedem ce putem noi găsi acasă, în Ardeal! Azi, numele lui se găsește peste tot în zona adiacentă Tărtăriei și numai acolo. Același prodigious scriitor, P.L. Tonciulescu publică și o hartă cu titlul „Urmele zeului Șaue” (Fig. 41) din care menționez:

Pe Valea Mureșului, la sud de Turdaș, găsim satul Șăulești.

La nord de Tărtăria, tot pe malul stâng al Mureșului, avem satul Șeușa;

Mai la nord întâlnim Șeulia de Mureș, tot înspre nord găsim satul Șaușa, comuna Ungheni (fosta Șaușa de Câmpie) (așa le place urmașilor carpato-danubieni, românii de azi, să schimbe unele nume de comune, sate, care pentru ei nu mai au nici un interes!)

În dreptul satului Șeulia de Mureș pe partea dreaptă se varsă în Mureș râul Luduș, care are afluent pârâul Șaulia.

Între izvoarele Crișului Repede și ale pârâului Căpușu (afluent al Someșului Mic) avem satul Șaulia.

În județul Bihor, comuna Nojorid, avem satul Șauaeu.

Și dacă ne deplasăm spre Bistrița-Năsăud, lângă comuna Uriu găsim satul Ili-Șua.

Pe valea râului Șieu, între izvoare și confluența cu Someșul Mare, „plouă” cu tot felul de variante ale numelui marelui zeu „sumerian” (?) ca: Șieut, Șieu, Șieu-Măgheruș, Șieu-Magheruș-Vale, Cristur-Șieu, Șieu-Odorhei, Șieu Sfântul și tot așa până sus în Nord, spre Tisa.

Descoperim nume românești fără sens care, în antichitate, 7.000 de ani în urmă, își aveau sensul lor. Așa că teoria neștiințifică lansată de unii cercetători sumerieni privind originea sumeriană a tăblițelor de la Tărtăria, „copiate” ori „uite” de un negustor sumerian rătăcit prin Transilvania acum 7.000 de ani, cu 1.000 de ani înaintea nașterii Sumerului, este eronată (ca să spunem frumos). Faptul că în Ardealul nostru zeul Sumerului, Șaue, a fost la el acasă cu o mie de ani înainte de a apare în Mesopotamia - Sumer, nu face decât să arate migrarea carpato-danubienilor spre acele locuri. Este ciudat faptul că ei, sumerienii, știau să prelucreze aurul, metal care nu se găsește în această zonă. În schimb, îl găsim (sau mai bine zis, îl găseam) din belșug la noi acasă. Tracii au fost cei mai mari meșteri aurari ai antichității. Tot ei, sumerienii, au introdus roata și carul, găsite în Europa pe teritoriul Daciei ca fiind plecate de aici.

Sumerienii precum cealaltă ramură carpato-danubiană-ariană, care va cotoropi India, erau albi, adorau ca zeu pe Șaue, în timp ce populația cotoropită, negroidă - vor fi numiți „Sag-gig” capete negre, avea ca zeiță pe „Gula”.

Dar să vedem dacă, de acum 7.000 de ani mai putem găsi cuvinte asemănătoare, româno-sumeriene: agar-ogor, annu-timp (an), ap-apa, ara- a strivi, aradu-sclav (argat), bahar-olar(pahar), Bau Bau - soția regelui războiului, buluuh - a pleca în grabă (buluc), butuk-ruptură (butuc), dur - cetate de piatră, hidu - paznic de noapte (haiduc), la-la, lu-ai lui (lu), maru - amar, nu - nu, sa - a sa, salatu - a înșela, suti - a pune mâna pe ceva, a lua, a șuti, ussuru - a elibera, a ușura, zu - tu. Să-i mai mulțumim o dată d-lui Tonciulescu pentru informațiile de mai sus.

După cum vedem, realități de acum 7.000 de ani se mai păstrează în limbaj, toponimie și hidronimie.

Incinerarea morților, asemănătoare la daci ca și la sumerieni, probabil a lăsat expresia „mort-copt”. Personal, cred că a sosit timpul să ne repunem istoria noastră în locul ei, să le spunem în școli copiilor noștri cine sunt ei și cine le sunt strămoșii, să fie mândri de neamul de care aparțin. Este o crimă socială să nu le dăm românilor ceea ce le aparține: MÂNDRIA DE NEAM și cea mai frumoasă, bogată și plină de demnitate istorie pe care un popor a cunoscut-o cândva. A sosit timpul să nu ne mai lăsăm jefuiți material și, în special, spiritual. Este o adevărată rușine să ți se recunoască de către savanți străini calitatea de leagăn planetar de civilizație iar tu, dac-român, să-ți declari dependența culturală de focare târzii latine, grecești, ori slave.

Domnilor istorici, a sosit timpul adevărului, a sosit timpul să le dăm românilor înapoi istoria lor milenară și mândria de neam!

Bibliografie

1. Pr. Bălașa, D., *Țara Soarelui sau Istoria Daco-României*, Ed. Kogaion, 1997
2. *Bibliografia Românească Veche 1508 – 1830*, Tomul I, Ed. Academiei Române, București, Stabilimentul Grafic, Kraus Reprint Limited, J.V. Socec, 1903
3. Bloch, R., *Etruscii*, Ed. Științifică, București, 1966
4. *Țara Înainte De Toate*, Borda, V., E. Hrinciu, M. Marcu, Ed. Țara Noastră, București, 1994
5. Cantemir, Dimitrie, *Descrierea Moldovei*, Literatura, Chișinău, 1997
6. Cheikh, Anta Diop, *Civilization Or Barbarism, An Authentic Anthropology*, Lawrence Hill Books, 1991, U.S.A.
7. Densușianu, N., *Dacia Preistorică*, Institutul de Arte Grafice „Carol Gobl“, București, 1913
8. Drîmba, Ovidiu, *Istoria Culturii și Civilizației*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1985
9. Eminescu, Mihai, *Poezii*, Ed. pentru Literatură, 1964-65
10. Menon, Shanti, *The First City Indus Valley, 2000 BC*, Discover, p.67, December 1998, USA
11. Miulescu, N., *Dacia Țara Zeilor*, Colecția Trika – România

-
12. National Geographic Society, *The Adventure of Archaeology*, Washington D.C., 1985
 13. North, John, *Stonehenge, A New Interpretation of Prehistoric Man and the Cosmos*, The Free Press, N.Y., 1996
 14. *The Rig Veda*, Penguin Book, 1991
 15. Schmandt – Besserat, D., *Before Writing*, University of Texas Press, Austria, 1992
 16. Schmandt – Besserat, D., *How writing came about*, University of Texas Press, Austria, 1984
 17. Time-Life Book, *Anatolia: Cauldron of Cultures, Lost Civilizations*, Alexandria, Virginia, 1995
 18. Time-Life Book, *Etruscans: Italy's Lovers of Life*, Alexandria, Virginia, 1995
 19. Time-Life Book, *Lost Civilizations – Early Europe: Mysteries in Stone*
 20. Tonciulescu, P.L., *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, 1996

ALEXANDROS ȘI MACEDONIA

 lume întreagă a vorbit și încă mai vorbește despre Alexandru Macedon. Dar câți dintre aceștia, și în special dintre istorici, au vizitat Macedonia și au încercat să vorbească cu un macedon, un vlah, un aromân?

Câți dintre aceștia au încercat să descopere limba macedonenilor? Câți dintre acești istorici au urmărit istoria macedonenilor și a statului macedonean de la înființare și până în zilele noastre, când este împărțit între greci, bulgari, iugoslavi și albanezi, toți căutând să-și adjudece teritoriul și - pe macedoneni. Cui îi pasă că astăzi, macedonenii, la ei acasă, sub jugul grecesc, o duc mai rău decât sub cel otoman, nefiind recunoscuți de greci că ar exista pentru a nu li se acorda dreptul de minoritate?

Câți știi că în urma schimbului de populație făcut între greci și turci, în jurul anului 1921, teritoriul macedonean a fost suprapopulat cu grecii disperati, zvârliti afară din Turcia și care au ocupat zona Tesalonicului iar acum ... sunt la ei acasă ... chiar majoritari ca număr.

L-am citat de curând pe Ulrich Wilcken cu *Alexander the Great* (WW Norton & Comp., 1997), care la pagina 22 consideră originea macedonenilor „controversată”, macedonenii fiind fie barbari (deci nu greci), fie greci (deci nu barbari). Cu câți macedoneni, vlahi, aromâni o fi discutat dânsul înainte de a scrie așa o ineptie? Subiectul nu este controversat, ci numai vopsit cu culorile politice, convenabile, care să nu le dea dreptul macedonenilor la pretenții legitime de a avea școli și ziare în limba lor, în dialectul lor aromân ori, de ce să nu spunem deschis, în limba civilizației căreia aparțin, limba daco-română!

Macedonenii au fost, sunt și vor rămâne același popor: traco-dac-pelasgic, originar din nucleul carpato-danubian. Limba vechilor macedoneni a fost, este și va fi un dialect traco-dac.

Cartea domnului B. Stefanoski publicată în urmă cu 3-4 ani vine să confirme adevărul că daco-română și macedo-română sunt dialecte ale aceleiași limbi pelasgice, tracice, traco-dacice. Dl Stefanoski, cunoaște în detaliu limba macedo-română, fapt care-i permite să descifreze cu ușurință textele vechi. Domnia sa arată că multitudinea de inscripții găsite la sud de Dunăre prezintă o limbă diferită de cea greacă și latină.

Această limbă nu este decât limba traco-dacă, macedoneana fiind varianta sudică a acestei limbi vorbite pe un teritoriu vast: de la nord de munții Balcani și Dunăre, până la Marea Baltică.

Una dintre cele mai cunoscute inscripții este cea de pe inelul (Fig. 100) găsit în 1912 la Ezerova, în Bulgaria, expus ulterior la muzeul din Sofia. Acest inel are o vechime de circa 2.500 de ani, deci cu mult înainte de orice prezență romană sau grecească în Balcani. Macedonia a devenit provincie romană pe la 150 î.d.H., după care dominația romană a început să se extindă spre nord.

Dacă opinia cercetătorilor dinaintea celui sus-amintit a fost că textul gravat pe inel era de nedescifrat, să vedem cum poate fi el citit, prin latinizarea textului:

Așa este scris pe inel	„I“-Așa se poate citi	„II“-Sau așa
<u>R</u> OLISTENEAN	ROLIS TENE ANE	ROLIS TENE AN
<u>E</u> RENERTIL	RENE TIL TEANE	ER ENER TIL
TEAN		
<u>T</u> EANESKOR	SKOR RAZEA DO MANE	ESKOR RAZE
ADOMEAN		
<u>R</u> AZEADOM		
<u>E</u> ANTILEZV	TIL EZ VI ITTA	TIL EZ VI IIL TA
<u>I</u> ITTAAMINE	MINE RAZE-L TA	MINE RAZELTA
<u>R</u> AZ		
<u>E</u> LTA		

În acest grup trebuie să înțelegem că nu există spații între cuvinte, tot textul fiind scris pe pecetea unui inel cu diametrul de 3 centimetri. Cum traco-dacii-macedoneni atinseseră un rafinement poetic nemaîntâlnit la vechile popoare europene, să ne reamintim de orele de literatură și de acrostihuri. Vom regăsi, deci, pe

Fig.100. Inel, cu un diametru de trei centimetri, găsit în 1912 la Ezerova, teritoriu dac sud-dunărean, ocupat azi de bulgari. Vechimea lui este de 2.500-3.000 de ani, deci a fost făcut cu mult înainte de prezența romană sau grecească în această zonă. Să vedem ce este scris pe el, latinizând textul și făcând spații între litere:

Așa este scris pe inel

ROLISTENEAN
ERENERTIL
TEAN
TEANESKOR
ADOMEAN
RAZEADOM
EANTILEZV
ITTAAMINE
RAZ
ELTA

„I“-Așa se poate citi

ROLIS TENE ANE
RENE TIL TEANE
SKOR RAZEA DO MANE
TIL EZ VI ITTA
MINE RAZE-L TA

„II“-Sau așa

ROLIS TENE AN
ER ENER TIL
ESKOR RAZE
TIL EZ VI ITL TA
MINE RAZELTA

acest inel, geto-daco-macedonean, vechi de peste 2.500-3.000 de ani, un acrostih. Citind doar primele litere de sus în jos, găsim: „**RE TRE IRE**”, ceea ce în latina vulgară, ori mai corect în limba daco-traco-macedoneană înseamnă: „La al treilea (vers) oprește-te”.

Traducerea „I“: „Vulture, ține o literă din doina (poezie), pentru ca Trandafirul să dea rod! La acesta (inel, poezie) vei privi, dar la Trandafir și mai mult“.

Traducerea „II“: „Rolis, ține mereu inelul la tine. E scris de Raze cu dragoste. La el să privești, dar la Raze și mai mult!“ (vezi „*Dacia secretă*“, Adrian Bucurescu, Ed. Arhetip R.S., București, 1998).

Știind că ROLLIS (care înseamnă și vultur poate fi asimilat cu numele unui bărbat din acea vreme, iar RAZE (RA-ZE zeul RA, zeul Soare): Roza, Ruza, Trandafir, ar fi putut fi un nume de femeie (eventual soție a lui ROLLIS), să vedem înțelesul versurilor, atunci când facem despărțirea în cuvinte.

Coloana a II-a s-ar traduce: „Vulture” ține o literă din poezie (doina) pentru ca „Trandafirul” să dea rod. La acesta (inelul cu poezia - n.n.) vei privi, dar la „Trandafir” și mai mult.

Coloana a III-a s-ar putea traduce: Rollis, ține mereu inelul la tine. E scris de Raze cu dragoste. La el să privești, dar la Raze și mai mult.

Inelul se pare că a fost dăruit de Raze (Trandafirul) soțului ei Rollis (Vulturul) care a stăpânit Scythia Minor (Dobrogea de astăzi) și Moesia.

Să ne mai amintim că la Celei (în județul Olt), într-un mormânt de femeie a fost găsit un alt inel de aur pe care era scris: „VRO LY THRIS VE INDRYN SOY A ROYLON”–„Floarea cu țepi” (Trandafirul) va fi culeasă numai de Vultur. Nu știu de ce trebuie să căutăm documente în care să se dovedească faptul că macedonenii nu erau greci și că vorbeau o limbă diferită.

Pe macedoneni, vlahi, aromâni, nimeni nu-i întreabă, nimeni nu le ascultă limba... nimeni nu vrea să-i asculte! Ei continuă să-și vorbească limba, veche de mii de ani cu schimbările și transformările pe care orice limbă le suferă în decursul mileniilor.

Să nu uităm că limba vechilor greci a devenit aproape de ne-înțeles pentru grecii de astăzi... dar încă își mai păstrează caracteristicile.

Iar dacă din dorințe politice Filip al II-lea, tatăl lui Alexandru Macedon, considerat la vremea lui „*cel mai mare dușman al grecilor*” cât și Alexandru Macedon „*cuceritorul absolut al tuturor grecilor și distrugător al Imperiului Persan*” au ajuns ca în zilele noastre să li se atribuie origine greacă, această eroare nu trebuie să persiste și trebuie denunțată.

Fig.101. Așa arăta Filip II, tatăl lui Alexandru Macedon, după un medalion de aur, din perioada romană, ce se găsește azi la Paris, Librăria Națională. Tatăl acestuia a fost Amyntes III, căsătorit cu traca Eurydice, cu care a avut trei băieți, unul dintre aceștia fiind și Filip II. Filip II s-a căsătorit cu Olimpia, fata regelui macosienilor, Neoptolemeus din Epir (traco-ilir), cu care a avut doi copii: pe Alexandru III, supranumit și Macedon și pe Cleopatra. Mama lui Alexandru, Olimpia, era o femeie foarte frumoasă dar și foarte violentă. După Hammond, *Alexander the Great, University of North Carolina Press, US, 1997.*

De ce oare Herodot scrie că lui Alexandru I, fiul lui Amintas, regele Macedoniei, care a trăit cu un secol înaintea lui Herodot, i s-a contestat dreptul de a participa la Jocurile Olimpice pentru că nu era grec? Iar Strabo susține în Geografia sa: „în Macedonia și în alte părți din Tessalia se află traci, iar în Acarnania și Etolia se află Epiroti.?!“

Epirotii erau o ramură a ilirilor care la rândul lor făceau parte tot din marea familie tracică-pelasgică. În altă parte, tot Strabo spune: „în Macedonia, până la râul Strymon sunt macedoneni și peoni (iliri - n.n.). De la râul Strymon încolo, până la Pontul Euxin (Constanța și Hemus - Munții Balcani) sunt peste tot numai traci, exceptând coasta, locuită de greci”. Aceasta, spune Strabo, când Epirul și Macedonia erau provincii romane de 200 de ani, și deci... nu se romanizaseră, așa cum le place unora să spună. Mai mult, el, Strabo aduce o informație extrem de prețioasă, referindu-se la limba macedonenilor contemporani cu el, din care reiese că aceasta nu era limba greacă: „noi numim Macedonia până la Corcyra, asta pentru că oamenii de aici se tund ca macedonenii și se îmbracă cu mantii groase, de lână, ca macedonenii, vorbesc aceeași limbă cu ei” (nu greaca - n.n.).

Nici la nume nu s-au schimbat prea mult în cei aproape 2.000 de ani scurși de la Strabo încoace, în sensul că deși mulți macedoneni sunt azi bilingvi, nu vor să renunțe la limba lor, așa cum probabil ar dori mulți greci, bulgari ori sârbi.

Am adus doar câteva exemple din care să reiasă adevărul despre originea macedonenilor și a limbii lor, dar dacă aveți curiozitatea, îi puteți întâlni la ei acasă, în Macedonia, azi împărțită între greci, bulgari și iugoslavi, vorbindu-și limba neînțeleasă de nimeni decât de români!

Ei, macedonenii, nu au dreptul nici la un nume, nici la o țară a lor și nici la o limbă a lor. Grecii le neagă originea și existența, iar fraților daco-români nu prea le pasă.

ORIGINEA MACEDONENILOR

Spațiul Carpat-Dunărean, considerat leagănul vechii Europe, spațiul aryan care a dat naștere civilizației vedice, pelasgice, tracice este locul de unde și-au început roirea proto-europenii, carpato-danubienii, care vor cuceri lumea. Ei, macedonenii, nu sunt nimic altceva decât una dintre ramurile acelor carpato-danubieni. Limba macedonenilor, numită astăzi de către ei aromâna, vlacică, cum îi mai spun grecii, nu este nimic altceva decât soră cu daco-româna de astăzi.

De ce oare grecii țin așa de mult să mintă și să-i considere pe macedonenii greci (?) atunci când este atât de evident că greșesc? Este păcat, iar asta poate să ne facă să credem că de fapt întreaga lor „cultură” este poate un alt furt ascuns undeva demult, în a lor „istorie”.

Este absolut de neînțeles de ce 6.000 de greci care trăiesc în România pot avea dreptul la școală și presă în limba lor, iar 800.000 de macedonenii (aromâni) ce trăiesc în Grecia nu au dreptul la reciprocitate în „prietenia” Ellada!?

De ce macedonenii din Albania, Macedonia, Bulgaria, Serbia nu au dreptul să-și vorbească limba?

Românii timoceni din imediata noastră apropiere, de pe valea Timocului, de o parte și alta a râului, în Bulgaria și Serbia, în număr de nu mai puțin de 2 milioane, fără școli ori presă în limba română (exceptând anii 1859-1868) continuă să existe... dar pentru cât timp?

După ce am fost așa de „generoși” să cedăm Banatul iugoslavilor, astfel încât capitala lor Belgrad, să nu fie pe graniță.. ei ne-au închis școlile române.

Culmea, bulgarii odată cu eliberarea de sub jugul otoman multiseclar, pentru care la Plevna în 1877 ne-am dat sângele, în inima țării lor, în loc să ne arate mai multă prietenie, dacă nu chiar recunoștință, azi neagă existența macedonenilor.

Dar să vedem când au apărut macedonenii.

Sosirea grecilor în Peninsula Balcanică între anii 1.900 și 1.600 î.d.H., din estul Mării Caspice, în patru grupuri: aheii - blonzi, albi, cum îi descrie orbul Homer, 300-400 de ani mai târziu; dorienii care-i vor subjuga pe primii; și în sfârșit, eolienii și ionienii care-și vor găsi casa mai mult prin insulele Mării Tracice (Egee), ne vor găsi pe noi, pelasgii, „oamenii pământului“ la noi acasă. Aceștia vor disloca pe pelasgii carpato-danubieni, iar în Peninsula Balcanică îi vor împinge către nord. Prin anul 700 î.d.H., o parte dintre carpato-danubieni (pelasgii) se vor uni în jurul regelui Perdicas I, aparent fondatorul statului Macedonean (Perdicas fiind numit și Argeiades - de pe Argeș).

Unul dintre urmașii lui, Alexandru I al Macedoniei, vrând să participe la Jocurile Olimpice, a fost respins pe motiv că era barbar, nu grec. De fapt, jocurile olimpice de atunci, mai erau și o mare atracție homosexuală, mulți dintre învingători ajungând să fie învinși și sub o altă formă, mai puțin eroică și mai mult erotică.

Un alt urmaș al lui Perdicas I a fost și regele macedonean Amyntas III care s-a căsătorit cu Eurydice, din tribul tracilor. Din căsătoria lor au rezultat trei băieți, unul dintre ei fiind Filip II. Acesta s-a căsătorit cu Olimpia, fata regelui macedonienilor, Neoptolemeus din Epir (traco-ilir) - după cum vedem, nici unul dintre ei nefiind de origine greacă. Ei vor avea doi copii: pe Alexandru III (supranumit Macedon) și pe Cleopatra.

Vă veți întreba de ce acest nume, Alexandru, este așa de frecvent la acești traco-pelasgi-carpato-danubieni (argeșeni).

În legendele traco-dacilor, preotesele Domnului Noptii din legendarul Kogaion, i-au tăiat acestuia capul și i l-au aruncat în râul ce curgea în apropiere. Legendele elene și romane spun că Orfeu era trac și că Mainades („dansatoarele sacre”) i-au tăiat acestuia capul și i l-au aruncat apoi în râu. Tot despre el se spune că era prințul Kycon-ilor, intonim apropiat de Kogaion.

Cetatea naturală a lui Orfeu era D-Ion („A Magnificului”). Pe una dintre cele mai vechi tăblițe din lut scrise - cele de la Tărtăria, România - un inițiat în tainele Kog-a-ion-ului a desenat o cruce, în vârful căreia se află un cap. Tăblița poartă urmatorul text, în traducere: „omul care știe tainele va merge în ceruri” - cel puțin așa spun unii.

Ca împărat ce a fost, Domnului Noptii, Magnificul (Orfeu de mai târziu) i-au fost consacrate jertfele rituale de animale: cerb, zimbru, bour etc. Pe sigiliul primei capitale a Moldovei, Baia (Fig. 102), apare un cerb cu capul tăiat, aluzie la decapitarea „Domnului Noptii” de către preotese. Astfel, „Domnului Noptii”, lui „Ion Magnificul” i se mai spunea și Dros Cerbul, iar în amintirea sacrificiului său a apărut teribila tradiție traco-dacă, getică, a trimiterii unui sol curat la ceruri, obicei ce s-a numit ALEXAN-DROS „Cel Jertfit Cerbului” (ori „Precum Cerbul”). Așadar, numele de Alexandros, Alexandru este un nume pur pelasgic, traco-dac. Tot de atunci se pare că a rămas la daco-romani straniul dans Ciuleandra sau Șuleandra, pe care în vechime îl începeau doar preotesele Ko-ga-ion-ului, când cel ales (Alexan-Dros) era trimis în sulite respectiv la ceruri, ca să ducă zeilor mesajul pământean.

Herodot are meritul de a fi descris pentru prima oară acest obicei al barbarilor.

Acum după ce am trecut în revistă lumea macedonilor, originea lor, originea lui Alexandru Macedon (tatăl - barbar, traco-macedonean, mama - barbară, traco-iliră) să-i vedem evoluția în istorie. Alexandros, fiu al „barbarului” macedonean Filip al II-lea și al traco-ilirei Olimpia, o altă barbară, s-a afirmat în istoria universală ca o figură proeminentă în plan organizator și militar, dar și ca o persoană cu gust artistic, răspândind cultura balcanică pe trei continente, conducându-și armata fără a cunoaște vreodată înfrângerea și construind un stat întins de la Dunăre la deșertul Nubiei și de la Marea Adriatică la Oceanul Indian, caracterul lui, contradictoriu și vulcanic, împletindu-se cu acela al unui tânăr pelasg, macedonean, iubitor de viață și petreceri, dar și cu duritatea caracteristică perioadei în care a trăit.

Născut în 356 î.d.H. la Pella, capitala regatului PELA-SGIC al Macedoniei, chiar în noaptea în care a luat foc vestitul templu al zeiței Artemis din Efes, el se va confrunta cu o societate condusă de legi de supraviețuire simple și barbare. La acel timp, regii care îi considerau pe macedoneni „barbari” își vedeau cetățile avariate și ocupate de forța penetrantă a armatelor macedonene avându-l în frunte pe Filip al II-lea. Pentru prima dată de la sosirea lor în Peninsula Balcanică, grecii au un stăpân care-i cotopește și-i

*Fig.102. Pe sigiliul primei capitale a Moldovei, Baia, apare un cerb cu capul tăiat. Să fie asta o aluzie la decapitarea Domnului Noptii, a Magnificului Ion?
După Adrian Bunescu „Dacia secretă“, p. 22, Ed. Arhetip R.S., București, 1998*

unește sub ai lui genunchi, sub statul macedonean al lui Filip al II-lea. Fiul acestuia Alexandros moștenește de la părinții lui nu numai sângele pelasgo-tracic, dar și calitățile excepționale de conducător, gânditor la care se adaugă temperamentul impulsiv aryan carpato-danubian.

În același timp, spre deosebire de tatăl său care nu s-a abținut în satisfacerea apetitului sexual în raport cu reprezentantele sexului opus, Alexandru a manifestat o oarecare rețineră în relațiile aventuroase amoroase, fiind considerat în mod eronat ori tendențios de unii istorici ca având tendințe sexuale diferite.

Deoarece ereditatea singură nu poate explica în întregime caracterul lui Alexandru, este bine să amintim aici și educația oferită de părinții acestuia. Ei i-au adus ca educator pe Aristotel, care la rândul său era elev al lui Platon, fiu al doctorului Nicomachus, doctorul lui Amyntas al Macedoniei.

Aristotel s-a născut la Stagira (teritoriu macedonean) și a fost macedonean după mamă și grec-macedonean după tată, fluent în limba macedoneană, dar și în cea greacă pe care și-o va îmbunătăți la școala lui Platon. La Pella revine la vârsta de 40 de ani, el fiind de fapt un apropiat al regelui Macedoniei Filip al II-lea (vezi Aulus Gellius în „Noaptele Attice”).

Filip al II-lea îl va însărcina pe Aristotel să-l învețe pe tânărul macedonean Alexandru astronomia, geografia, botanica, zoologia, medicina cât și metafizica, poezia și bazele gândirii politice așa cum le știa el, Aristotel, atunci, de mult, așa cum le învățase de la Platon. Pentru Alexandru, Aristotel a scris „Arta de a fi rege”, o lucrare care din nefericire nu a supraviețuit timpului (vezi N. G. L. Hammond, *The Genius of Alexander the Great*, p. 6).

Astfel, la vârsta de 13 ani (343 î.d.H.) Alexandru împreună cu câțiva tineri de aceeași vârstă vor sta în sătucul Mieza pentru o perioadă de 3 ani, avându-l ca profesor pe Aristotel. Acesta va avea o influență profundă asupra viitorului tânărului Alexandros (Alesul zeilor).

În anul 340 î.d.H., la vârsta de 16 ani, Alexandru trebuie să părăsească sătucul Mieza ca să devină regent al Pellei, atunci când tatăl său, Filip al II-lea, va pleca în campania împotriva Bizanțului. La 18 ani (338 î.d.H.) Filip îi dă comanda cavaleriei macedonene

în lupta decisivă de la Chaeronea. Dar numai la un an după aceste evenimente, buna relație tată-fiu ia sfârșit.

În 337 î.d.H., la reîntoarcerea de la Congresul de la Corint, Filip al II-lea se îndrăgostește de o macedoneancă - Cleopatra și o abandonează pe Olimpia. Alexandru, în semn de protest, părăsește Macedonia împreună cu mama sa, ducându-se la bunici, în Epirus, la traco-iliri... (cum de-o fi devenit ea, Olimpia, „grecoaică” azi, după 2.000 de ani, numai ei, „istoricii” greci, știu!!).

Cu ajutorul unui oarecare Demarotus din Corint se face reconcilierea tată-fiu, Alexandru reîntorcându-se la Pella. Între timp, sora lui Alexandru - Cleopatra - este dată ca soție unchiului ei, regele Alexandru al molosianilor (din Epirul traco-iliric). Filip, mergând la nuntă, fără a fi păzit, ca de obicei, este înjunghiat de un tânăr nobil macedonean, Pausanias, motivul fiind o revanșă personală.

Sfârșitul tragic al lui Filip a fost atribuit de către unii neînțelegerii dintre acesta și soția sa Olimpia, dar complicitatea ei la omor nu a fost dovedită niciodată, iar ideea că Alexandru ar fi fost implicat în acel complot nu poate fi nimic altceva decât o calomnie. Alexandru și-a iubit și respectat tatăl, dovadă fiind și faptul că i-a răzbunat moartea.

Alexandru „Alesul zeilor” și-a început domnia într-un mod destul de sângeros și despotic. Pe nobilul macedonean care i-a omorât tatăl îl va da pe mâinile armatei Macedoniei care, după un tratament „deosebit”, îl va crucifica.

Mai târziu, în timpul ceremoniei funerare a lui Filip, el va ordona execuția a doi frați din familia princiară Lyncestian, pe Arhabaeus și Heromenes, acuzându-i că au provocat omorârea lui Filip. Dar pe al treilea frate, Alexandru Lyncestian l-a iertat, pentru că după moartea lui Filip acesta l-a salutat pe Alexandru Macedon ca rege și l-a însoțit peste tot cu respect.

În același context, să nu uităm că Darius al III-lea i-a propus lui Alexandru Lyncestian tronul Macedoniei dacă acesta îl va asista pe cel ce avea să rămână în istorie Alexandru Macedon. (Începem să ne încurcăm în acești Alexandri și să înțelegem că pentru neamul nostru carpato-danubian numele Alexandros era nu numai foarte frecvent, dar și foarte stimat și nobil, cum de altfel era și

numele de Cleopatra care aparține tot neamului nostru tracic, pelasgic). Dar securitatea tronului a necesitat și alte sacrificii. Amyntas, fiul regelui pelasgic de la care Filip a luat tronul, fiind încă în viață, a devenit un pericol pentru „micuțul” nostru Alexandros, așa că și acesta a fost redus la tăcere împreună cu un frate vitreg al lui Alexandru, Caranus (provenit dintr-o căsătorie a lui Filip, anterioară celei cu Olimpia). Dar Alexandru și în special mama acestuia, Olimpia, nu au uitat-o niciodată pe marea dragoste a lui Filip, Cleopatra, nepoata lui Attalus. Așa că Alexandru a dat o fugă până în Asia și i-a omorât pe toți bărbații din acea familie, iar mama lui, Olimpia, nevrând să rămână mai prejos, o va omorî pe infanta fiică a Cleopatrei cu Filip, în brațele acesteia, forțând-o pe Cleopatra la sinucidere. Tot acest „conflict” care a cauzat vărsare de sânge într-o măsură probabil mult mai mare decât ne putem noi închipui, nu a făcut decât să-i întărească siguranța tronului, fără să conteze dacă el se va afla în Persia, India sau Egipt.

Dar grecii ținuți sub călcâiul „barbarilor” macedoneni, prin așa-numitul „Tratat de la Corint” și-au redeșteptat sentimentele de libertate și aversiune împotriva pelasgilor macedoneni. La Atena, conducătorul și sufletul mișcării de eliberare de sub jugul macedonean a fost oratorul Demostene (Fig. 103), care prin discursurile

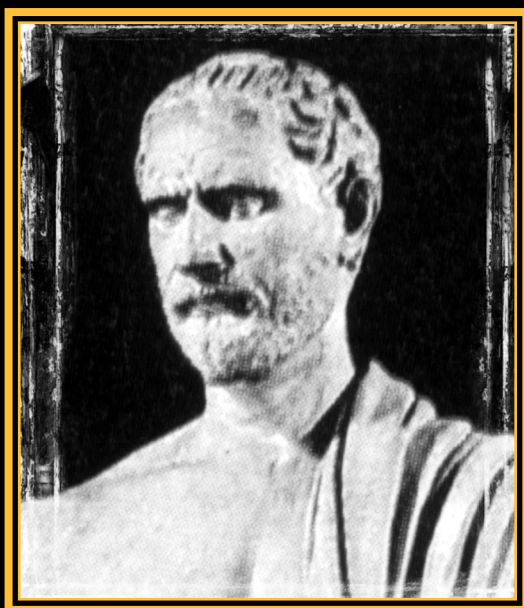

Fig.103. Statuie a oratorului Demostene, făcută de Polyuctus (muzeul Vatican), cel ce de două ori i-a ridicat pe greci la revoltă, împotriva „barbarilor” macedoneni. Pe vremea lui, cei mai mari dușmani ai grecilor erau ... macedoneni, care în frunte cu Filip II, și mai târziu cu Alexandru Macedon, îi țineau sub ocupație, luându-le tinerii în armată și forțându-i să moară pentru gloria Macedoniei. Azi este foarte greu să-i convingi pe greci că Alexandru Macedon nu le-a fost „prieten”, și că macedonenii nu sunt greci. Schimbul de populații făcut între greci și turci a facilitat, la mijlocul acestui secol, aducerea a sute de mii de greci din Turcia, repopulând Tesalonicul cu noii sosiți, populația locală, macedoneană, devenind străină la ea acasă, fără drepturi la limbă și cultură. A vorbi în limba macedonă, în vlastică, aromână, este un ultragiu adus Greciei și poporului care-i acceptă să mai trăiască în propria lor țară. Ce ironie ne rezervă de multe ori istoria!

sale îi refuza lui Alexandru Macedon dreptul de rege, de a fi stăpân peste greci (Demostene a fost recunoscut în timpul său pentru puterea de convingere a discursurilor sale). Ba chiar mai mult, el onorează pe Pausanias, ucigașul lui Filip. El, Demostene, îi cheamă pe toți grecii, pe toți helenii la unitate și libertate. Etolienii decid să-l asculte și ei pe Demostene și îi recheamă pe toți cei exilați de Filip, iar Ambraciotes izgonește garnizoana macedoneană. Tebanii își eliberează și ei Cadmeia. Peste tot, în Peloponese - în Argos, Elis și Arcadia - sunt mișcări împotriva cuceritorilor macedoneni, spiritul libertății îi cuprinde pe toți până în Asia, unde Demostene îl va contacta în secret pe Parmenio și pe Attalus. Demostene, grec șiret, nu-l va uita însă nici pe regele persan, cerându-i ajutorul.

De ce toți acești greci se unesc împotriva macedonilor, cerând ajutor chiar și de la perși, dacă - după cum susțin istoricii de astăzi - macedonenii erau greci?! Să nu uităm că Macedonia nu a fost niciodată teritoriu grecesc, decât după primul război balcanic, când s-a hotărât sfârșirea Macedoniei și împărțirea ei la prădători. Dar atunci, de mult, noi, macedonenii eram stăpânii nu numai ai Macedoniei, dar și ai Greciei și ai unei mari părți din Asia cuprinzând India, Persia și Egiptul. Unde ne-a dispărut azi mândria?

Auzind de incitarea la revoltă a grecilor și având probleme serioase în nordul țării, Alexandru Macedon pornește în fruntea armatei intrând în Hellas printr-un marș forțat și rapid, acest tip de acțiune continuând să-l caracterizeze de-a lungul timpului, determinarea, rapiditatea în acțiune însemnând succes. Apariția sa rapidă i-a făcut pe tessalieni să uite de dorințele de libertate și să-l proclame spontan și lingușitor „Archon” promițându-i asistența nelimitată în pedepsirea atenienilor. Alexandru se redescoperă nici mai mult nici mai puțin decât urmaș al pelasgului Achile. El, Alexandru Macedon se repede ca un fulger în fruntea trupelor de macedoneni asupra aenian-ilor, malian-ilor, dolopian-ilor, ocupând Termophile și răspândind spaimă și supunere în fața trupelor macedonene. Într-un marș forțat, intră în Beoția răspândind teroarea asupra tebanilor care, înspăimântați, nu vor să mai audă de atenieni și de gânduri de libertate. Spre spaima atenienilor, Alexandru Macedon le dă un ultimatum: război sau recunoașterea

**CAMPANIA LUI ALEXANDRU
MACEDON ÎN PENINSULA
AEMOS - 335 î.d.H.**

Fig.104. Campaniile lui Alexandru Macedon din anii 335 î.d.H.

Campania nord-dunăreană, singura care nu i-a adus o victorie în întreaga lui carieră, frații geto-daci întorcându-i spatele și plecând în munți, l-au lăsat singur și „cu buza umflată“.

Campania contra grecilor, care s-au răsculat împotriva jugului macedonean, avându-l conducător pe Demostene, se va termina prin distrugerea de pe fața pământului a Tebei și poporului-teban. De fapt Alexandru le-a propus, la început, „iertare“ (ceea ce însemna supunere totală și predarea instigatorilor la libertate de sub macedoneni). Masacrul populației Tebei a fost făcut nu de trupele macedonele ci de grecii din Beoția și Focia căroră el le-a promis „drepturile de jefuitori“. Cum de azi grecii și-l aleg pe Alexandru drept erou, pe el un străin care i-a îngenunchiat, umilit, cucerit și jefuit, este un mister! Unde le-o fi mândria, cinstea helenică?

Harta după Macedonia, History, V-I, p. 20, prof. A. Palioras, Hellenic national line, Athenas 1998.

hegemoniei macedonene. Atenienii, auzind de marșurile victorioase ale tânărului rege macedonean, uită la rândul lor de „setea de libertate” și se pleacă iar în jugul macedonean, trimițând o delegație avându-l ca membru chiar pe „viteazul” luptător grec pentru libertate, Demostene. Acesta, conștient de vinovăție, evită să dea ochii cu tânărul rege macedonean. Astfel, în toamna anului 336 î.d.H., tot Peloponezul se pleacă în jugul macedonenilor, mai puțin Sparta. Acum, când la sud de Macedonia nu mai existau inamici, cu un număr crescut de soldați în trupele sale - prin completarea efectivelor cu greci din teritoriile cucerite (așa cum și romanii o vor face mai târziu) - înainte de a porni spre Asia, Alexandru caută să-și asigure securitateagranitelor nordice printr-o campanie danubiană.

Campania Danubiană

După reîntoarcerea din Corint, în iarna anului 336-335 î.d.H., în loc să-și înceapă campania în Asia, Alexandru a dorit să-și asigure granițele nordice. Tribalii erau aparent cei care-l necăjeau cel mai mult și împreună cu aceștia și triburile tracice dintre Balcani și Dunăre, care spre deosebire de greci știuseră să-și apere libertatea. După ce tatăl lui Alexandru, Filip al II-lea, a desființat temporar regatul Odrys, cucerind și toată Tracia de miazăzi, a întreprins în anul 339 î.d.H. o expediție în ținuturile Dunării de Jos, unde regele get Kothelas I-a întâmpinat cu daruri bogate și i-a dat-o pe fiica sa, Meda, de soție. (Oare cum o fi reacționat Olimpia, atunci, de mult, cu firea ei impulsivă?). Acea campanie a lui Filip al II-lea a fost foarte norocoasă în special după ce macedonenii reușiseră să-i învingă și pe sciți, de la care luaseră un număr mare de prizonieri și vite. La întoarcere, traversând munții Hemus (Balcani), oastea macedoneană a fost atacată de traci tribali, care le-au luat toată prada și în plus, l-au rănit grav la picior pe regele Filip al II-lea. După patru ani de la evenimentele de mai sus, îl putem descoperi pe Alexandru de mai târziu, văzând cum își prepară o campanie. În primul rând, a trimis corăbiile de luptă de la Byzantium pe Marea Getică (Marea Neagră) până prin Delta Dunării, pe Dunăre.

Negustorii greci erau pentru imperiul macedonean cei mai buni informatori, spioni trimiși pe teritoriul inamic spre a-i pregăti invazia. Ciudat este faptul că Alexandru nu îi va mai folosi pe vechii generali ai tatălui său, pe Parmenio și pe Antipater în campaniile sale, dar îi va lăsa să aibă grijă de țară, de Macedonia și de ținuturile grecești subjugate.

În primăvara anului 335 î.d.H., Alexandru pleacă de la Amfipolis mărșăluind spre (Karasu) Nestos, ajungând la Kotca, unde i-a găsit pe tracii independenți pe înălțimile de la Iipca (Shipka) la 7.800 ft altitudine, circa 2600 de metri, care-și consolidaseră poziția înconjurând-o cu căruțe, pe care mai târziu le vor rostogoli împotriva falangelor macedonene, fără succes. Când Iipca (Shipka) a fost cucerită de macedoneni, regele tribalilor cu o parte din oamenii săi, cu neveste și copii, s-au baricadat pe o insulă a Dunării, Pacuiu lui Soare. Alexandru, în fruntea trupelor sale, s-a întors la corăbiile pătrunse pe Dunăre și a încercat să invadeze insula de pe apă, insula unde mândrul rege geto-dac Syrmos își găsisese refugiu. Dar, pentru prima și ultima dată în viața sa, Alexandru nu a reușit! Ce-i trece atunci prin minte... Cucerește de la daco-geți tot malul opus al Dunării și face o demonstrație de trupe în fața regelui Syrmos, convingându-l astfel să-i ceară prietenia.

Rațiuni logice și în special nelogice fac ca acțiunile lui de neînțeles, misterioase, să devină un succes. Atunci când se lupta cu frații lui nordici, probabil că nu avea în minte ideea cuceririi lumii. Traversarea Dunării de către soldații macedoneni s-a făcut simplu: corturile de campanie din piele au fost umplute cu fân și papură devenind adevărate plute pentru „înotătorii” macedoneni. Prin această metodă primitivă, în timpul nopții, peste 1500 de cavaleriști și 4.000 de infanteriști au ajuns pe malul geto-dacic unde lanurile de grâu erau mai înalte decât cavaleria macedoneană. Surprinși de apariția năvălitorilor, geții, superiori ca număr, își vor urca femeile și copiii pe cai, retrăgându-se în munți, lăsându-i pe macedoneni „să se bucure de victorie, singuri”. Astfel, Alexandru Macedon „Învingătorul” neavând cu cine să se mai lupte, va trece Dunărea înapoi în aceeași zi, „mândru” că nu a pierdut în luptă nici un soldat; dar nu și în apă, câțiva macedoneni înecându-se. Această campanie victorioasă a lui Alexandru i-a convins chiar și pe celți să-și trimită un ambasador care să-i ofere prietenia lor (prietenie care a ținut aproape 50 de ani, când celții vor invada

Macedonia și Grecia). Această campanie dunăreană a adunat 25.000 de soldați și 5.000 de cai. Dorința tânărului Alexandru a fost să izbutească acolo unde tatăl lui nu a putut. Așa că a reușit să calce dincolo de Dunăre... „pentru o zi“ cu 1.500 de cavaleriști și 4.000 de infanteriști!

După cum ne spune și N. G. L. Hammond (*The Genius of Alexander the Great*, p. 35) „succesul” său în Balcani, printre frații traci, a fost diferit de acela asupra grecilor. Aici triburile tracice au fost lăsate în pace, să se guverneze singure, menținându-se legile și obiceiurile locale. Având armata proprie, nu s-au lăsat garnizoane macedonene care să-i supravegheze ca pe greci. S-a apreciat că pentru traci a fost mai bine să-i lase să-și păstreze obiceiurile, tradițiile și respectul personal.

De ce oare Alexandru nu a fost la fel de „indulgent” și cu grecii? Tatăl lui Alexandru, Filip, a înființat - potrivit obiceiului macedonean - orașul Filipos, unde populația traco-macedoneană împreună cu negustorii greci promovau interesele politice și economice ale imperiului macedonean. Acest oraș, Filipos, va deveni sub ocupația slavo-mongoloidă (bulgară) localitatea Plovdiv, în 611 d.H. Alexandru intenționa să se reîntoarcă în Macedonia prin Peonia, pe lângă Skopje de astăzi, trecând și pe la un trib tracic al Agrianilor, lângă actuala Sofia. Regele de acolo îi era prieten bun. În acest timp, a aflat că regele Iuyriei (Albania de astăzi) Cleitus s-a revoltat împotriva-i. Așa că, în luna august, pe o vreme foarte călduroasă, pornește într-un marș forțat (înaintând cam 32 de km pe zi) spre Erigon (Cerna) spre Cetatea Pelion, fără a ști că aceasta era deja în mâinile inamicului. Lucrurile s-au încurcat și mai rău prin sosirea unui rebel, regele taulantilor (ținut din vecinătatea Tiranei de azi). Glaucias era hotărât să-l ajute pe Cleitus în lupta sa împotriva macedonilor. În plus, vechii săi informatori l-au anunțat pe Alexandru că Autariatii (din Bosnia de azi) vor porni în luna martie a anului viitor împotriva Macedoniei. Mișcându-se foarte repede, Alexandru a sosit la Cleitus în zona Pelionului înaintea lui Glaucias. Pe dealurile din apropiere, Cleitus a sacrificat trei băieți, trei fete și trei bivolițe negre, pe care le-a abandonat în mijlocul ritualului grăbindu-se să se ascundă în cetate cu trupele sale. Sosirea lui Glaucias l-a scăpat numai temporar din mâinile macedonenilor. Cetatea sa va fi incendiată, iar cei doi regi învinși.

Ă DOUA REVOLTĂ A GRECILOR DIN TIMPUL JUGULUI MACEDONEAN

Ăparent, atâta timp cât Alexandru Macedon a fost în Macedonia, grecii învinși au stat cumiți. Dar neliniștea, iritarea și în special dorința de libertate i-au făcut din nou să redevină doritori de luptă împotriva hegemoniei barbare, macedonene. Între timp, noul rege al Persiei, Darius al III-lea - venit pe tron în mai 336 î.d.H. conștient de inevitabilitatea unui conflict macedono-persan, a hotărât să-l prevină, atrăgându-i pe greci nu numai cu promisiunile sale, dar și cu aurul său. Astfel, Darius al III-lea a invitat statele grecești la revoltă împotriva jugului macedonean.

Demostene al Atenei, persoană fără scrupule, a acceptat imediat 300 de talanți și și-a început propaganda în favoarea cauzei persane. Grecii incitați și excitați de dorința de libertate, în special încurajați de absența foarte tânărului rege macedonean, plecat în luptele din nord, își încep răzmerița.

Demostene aduce un bărbat grec, rănit, care spunea că luptase lângă trupele macedonene și care susținea că Alexandru a căzut în luptele cu „tribalii” traci. Euforia, frenezia vitejilor greci la auzul morții lui Alexandru nu mai avea margini producând, în special în Atena, o furie în masă împotriva străinilor, barbarilor macedoneni.

Moartea lui Alexandru Macedon însemna anularea pactului corintian, Grecia recăpătându-și libertatea de care se bucurase înainte de bătaia căpătată la Cerone. Tebanii, pentru care garnizoana macedoneană de la Cadmeira era o adevărată insultă, au omorât

câțiva ofițeri macedoneni și s-au baricadat în cetate, bazându-se pe ajutorul frățesc al grecilor atenieni. Arcadienii s-au ridicat și ei împotriva macedonilor desfășurându-și armata spre Istanbul, refuzând să o retragă, în ciuda mesajului primit de la Antipater - generalul macedonean, de pe timpul lui Filip al II-lea - lăsat de Alexandru să aibă grijă de imperiu pe perioada campaniei sale dunărene. Au început, de asemenea, mișcări de eliberare în Etolia și Elis. Aceste vești i-au parvenit tânărului macedonean, în vârstă de 21 de ani, în momentul bătăliei de la Pelion.

Deci, să-l judecăm în continuare nu numai ca rege al Macedoniei și cuceritor al Greciei, ci și ca pe... „un tânăr de 21 de ani” educat și arogant, mândru și intransigent, exploziv în deciziile sale, un adevărat macedonean.

Așadar el, regele macedonean, într-un marș forțat de 32 de km pe zi, în 13 zile va fi la Onchestus, în Beoția. Tebanii crezând că este doar Antipater sosit din Macedonia nu s-au prea neliniștit, iar când le-a fost anunțat Alexandru au crezut că era vorba de Alexandru Lyncestian care ar fi venit la tronul Macedoniei după moartea lui Alexandru Macedon. Greșeală fatală pentru ei, care o vor plăti foarte scump în fața tânărului de 21 de ani. Acesta, la început, dând dovadă de maturitate politică, le-a propus tebanilor să renunțe la luptă și să revină sub conducerea lui. Poate că Alexandru se gândea și la viețile ostașilor macedoneni ce ar fi putut pieri în bătălie. Dar tebanii, încrezători în sine și în frații greci, l-au atacat cu cavaleria.

Ziua următoare, Alexandru a înconjurat cetatea Tebei, oprindu-se în dreptul porții Electra, unde se termina și drumul dinspre Atena, dar care, în același timp, îl situa în poziția cea mai apropiată de garnizoana de macedoni de la Cadmeira. Și încă din acest moment, el, barbarul macedonean, le promite încă o dată iertare tebanilor, dacă aceștia renunță la luptă și îi predau pe conducătorii instigatori. Tebanii răspund cu obraznicie, cerând ca întâi să le fie predat lor generalul Antipater și comandantul garnizoanei macedonene din Cadmeira. Apoi, aceiași tebani prost inspirați au anunțat printr-un curier urcat pe cel mai înalt turn al cetății că oricine vrea să se alăture lor și marelui rege Darius al III-lea, în lupta pentru libertatea Greciei împotriva tiranului barbar Alexandru

Macedon, este binevenit. Și când te gândești că azi grecii îl consideră pe Alexandru grec! Iar pe macedoni nici mai mult, nici mai puțin decât „frați greci”!! Dacă grecii de acum 2.000 de ani ar auzi așa ceva le-ar fi rușine de urmașii lor, care pentru un petic de pământ ocupat după primul război balcanic își reneagă istoria. În loc să se mândrească cu eroii lor, cum ar fi Pericle, ei și-l aleg ca erou pe cel care i-a îngenunchiat, un străin, un barbar. Unde le-o fi mândria, cinstea grecească, helenică?

Dar să vedem ce le va face tânărul „erou grec” „fraților” tebani. Alexandru cheamă consiliul federației statelor aparținând ligii de la Corint.

În felul acesta, una o parte a grecilor împotriva altei părți, grecești, cruțând viețile soldaților macedoneni.

Este o rușine pentru greci că au acceptat așa ceva, iar de acest spectacol lamentabil al lipsei de unitate a grecilor va profita micuțul „barbar” trac macedonean. Masacrul populației tebane nu a fost făcut de macedoneni, ci de grecii din Beoția și Focia. Așa cum în 404 î.d.H., când colapsa imperiul atenian, iar tebanii și corintienii cereau deputaților lor distrugerea Atenei din temelii, la fel se cerea acum distrugerea de pe fața pământului a Tebei, iar acest lucru îl făceau grecii și nu macedonenii!

S-a cerut și s-a realizat, de asemenea, reîmpărțirea teritoriilor aparținând Tebei, cât și vinderea ca sclavi a femeilor și copiilor greci-tebani. Toți fugarii din Teba au fost declarați în afara legii. Desigur, Alexandru Macedon ar fi putut să-i tempereze pe „prietenii” greci în avântul lor de a-și arăta „dezgustul” față de nerușinații de tebani ce-și doreau libertatea, dar nefiind interesul lui, i-a lăsat pe greci să-și pedepsească ei înșiși frații doritori de independență. În final, el i-a lasat să distrugă Teba până în temelii și astfel, orașul lui Cadamus și Oedip, orașul lui Epaminonda, a fost ras de pe fața pământului.

Dar el, „barbarul” macedonean, veneticul, străinul, i-a oprit pe greci să distrugă casa lui Pindar, cel mai mare poet teban al timpurilor, arătându-le încă o dată deosebirea dintre demoni și... tiran. Odată terminată această teribilă execuție a nesupușilor, s-a trezit iar spaima de macedoneni peste teritoriile grecești. Pentru atenieni, veștile despre dispariția de pe fața pământului a cetății

tebane și a locuitorilor ei a căzut ca un fulger. Ei, atenienii, autorii intelectuali ai mișcării de eliberare, auzind de catastrofa Tebei, și-au uitat promisiunile făcute tebanilor și au trimis imediat mesageri la Alexandru să-l felicite și să-și arate supunerea. Comportamentul atenienilor a fost atât de josnic încât și Ulrich Wilcken în *Alexander the Great*, la p. 75 îi condamnă. Atenienii au arestat ei înșiși pe toți conducătorii anti-macedoneni, în frunte cu Demostene, predându-i „stăpânului barbar”. Mult mai înțelept, tânărul macedonean de 21 de ani, îi iartă din nou pe atenieni. Toate aceste întâmplări s-au petrecut la 3-4.000 de ani după ce carpato-dunărenii, Arieni, invadaseră deja lumea. Probabil cunoștințele lui Alexandru Macedon despre ei erau cam aceleași pe care noi le avem astăzi despre evenimentele petrecute acum 2-3.000 de ani. După „roirea” arienilor din spațiul carpato-danubian, același spațiu va da naștere marelui imperiu pelasgic, ai cărui urmași, tracii, vor continua tradiția înaintașilor lor în răspândirea culturii și aptitudinilor lor de luptători. Macedonenii, ramură a acestor carpato-danubieni, pelasgi (capitala lor a fost Pela), traci, au fost cei ce pentru un timp vor recuceri vechile teritorii pelasgice, tracice de la greci, la fel cum ceva mai târziu, o altă ramură a lor, latinii, o vor face din nou. Dacă răspândirea culturii lor înseamnă să pornească războaie, să distrugă cetăți și popoare, să le subjuge și să le forțeze să se închine la aceiași zei, atunci Alexandru Macedon a fost un adevărat „răspânditor de cultură”, cum la fel vor fi ceva mai târziu romanii, turcii musulmani și alții pe care nu-i menționez pentru a nu intra în polemica religiilor. Dar să-l vedem în continuare pe „micuțul” pelasg Alexandru cum va cuceri lumea antică:

- * Asia mică și Anatolia
- * Siria, Libanul, Palestina și Egiptul
- * India
- * Pakistan, Iran și Irak

În cele din urmă, îi va „cultiva” el pe aceștia!

CUCERIREA LUMII ANTICE

La vârsta de 20 de ani, Alexandru a devenit regele Macedoniei și al teritoriilor grecești cucerite de tatăl său, Filip al II-lea.

La 21 de ani a pornit în Campania Dunăreană cu rezultatele descrise mai înainte. Se pare, însă, că gustul de aventură la un tânăr de vârsta lui, înconjurat de tineri ofițeri macedoneni, bine educați, care știau să călărească, să vâneze, să participe la tot felul de jocuri sportive și să bea foarte mult vin, nu se putea opri numai la cucerirea Greciei.

Cunoscător al Iliadei, având chiar o copie a acesteia primită în dar de la profesorul său Aristotel, pe care o lua cu el peste tot (așa cum va face și H. Schliemann după 2000 de ani pornit în descoperirea Troiei), încă sub influența povestirilor despre războiul troian, unde tracii-troiieni au fost învinși de grecii-ahei, El, Alexandru, decide să exploreze lumea antică în fruntea armatei sale, sporită ca număr prin absorbirea unui mare grup de soldați greci, de pe teritoriile cucerite de el, așa cum mai târziu o vor face romanii și turcii. Să nu uităm că aceste teritorii erau, de fapt, pelasgice, tracice la origine, ele fiind ocupate de greci prin sosirea acestora în 1900-1400 î.d.H. din estul Mării Caspice. Așa că, în primavara anului 334 î.d.H., la vârsta de 22 de ani, el, pelasgul Alexandru Macedon pornește în fruntea armatei sale spre Helespont (Dardanele), strâmtoare ce desparte Europa de Asia. El este însoțit de ingineri, constructori de poduri și turnuri de asalt mobile, aruncătoare de pietre, plus un mare număr de oameni de știință: botaniști, astronomi, filozofi, istorici și propagandiști (Calistenes, nepotul lui Aristotel, a fost unul dintre propagandiști și care în final va distruge relația bună dintre Alexandru și Aristotel). Cum medicina nu putea fi neglijată, Alexandru ia cu el un numeros corp medical plus tone de medicamente și materiale medicale.

Armata lui numărând 32.000 de soldați plus 12.000 soldați de avangardă care trecuseră deja cu un an în urmă Dardanelele, era gata de luptă. Probabil era una din cele mai de elită armate pe care le-a avut antichitatea, o armată invincibilă. La ea se mai adaugă elita aristocrației macedonene, cavaleria, plus armata de heleni adunați din teritoriile ocupate din sudul Greciei (50% din soldații lui, auxiliarii mai sus amintiți, totalizând, după Hammond, 90.000 de oameni).

Era o dimineață frumoasă (așa trebuie să fi fost), puțin răcoroasă, a lunii mai, anul 334 î.d.H. Un vânt răcoros sufla peste Strâmtoarea Helespontului (Dardanele), împingând vasele macedoneanului spre Asia, pe o apă alb-albastră, reflectând corăbiile pline cu tineri înflăcărați de aventura necunoscutului. Pe vasul din frunte, un tânăr nu prea înalt (1,55 m), slab, cu o bărbie mai pronunțată și cu un nas acvilin (ca al tatălui său), lăsa vântul să-i ridice părul lung arămiu. Ochii negri și puțin bulbucăți străluceau de dorințe încă neîmplinite: vroia Troia, vroia Asia, Persia, India, vroia LUMEA!

Îmbrăcat într-o armură făcută din plăci mici metalice, strălucitoare, îmbinate cu curelușe de piele, pe piept având capul înfiorător al unei divinități uitate, scruta zarea, în timp ce preoții jertfeau un bou negru al cărui sânge îl aruncau în mare pentru îmbunarea zeilor. Ajungând la țărmul Asiei, el va sări primul din corabie, punând piciorul pe acest pământ, ca un stăpân.

Va merge în golful Besika unde va vizita mormântul lui Achile, beat de fericire și vin, va dansa gol, fără haine, avându-l în preajmă pe prietenul și iubitul lui Hefaistion. Alexandru a pus apoi o coroană de flori pe mormântul lui Achile, iar Hefaistion alta pe mormântul lui Patrocle, cei doi eroi, luptători și „iubiți” ai războinicului troian. Să nu-l judecăm însă după legile de comportament de azi, acum mai mult de 2000 de ani ele nu se aplicau.

Într-un vechi templu închinat zeiței Atena un ghid i-a arătat arme, lănci, scuturi care ar fi aparținut lui Achile. Alexandru a luat scutul lui Achile punându-l în loc pe al său. Acest scut îi va salva viața pe meleagurile de la Punjab, în drumul său spre cucerirea Indiei.

În continuare, drumul lui va fi vijelios și fără întoarcere. Invazia LUMII începea. Marea bătălie pentru cucerirea Asiei se va da pe râul Granicus, cunoscut azi în Turcia ca Kocabaş Cay.

Marea Campanie a lui Alexandru

primăvara 334 î.d.H. - primăvara 324 î.d.H.

- Traseul lui Alexandru cel Mare
- - - - - Întoarcerea lui Kraterus
- - - - - Navigația lui Nearchus
- Bătălii Importante
- Noi Orașe fondate de Alexandru

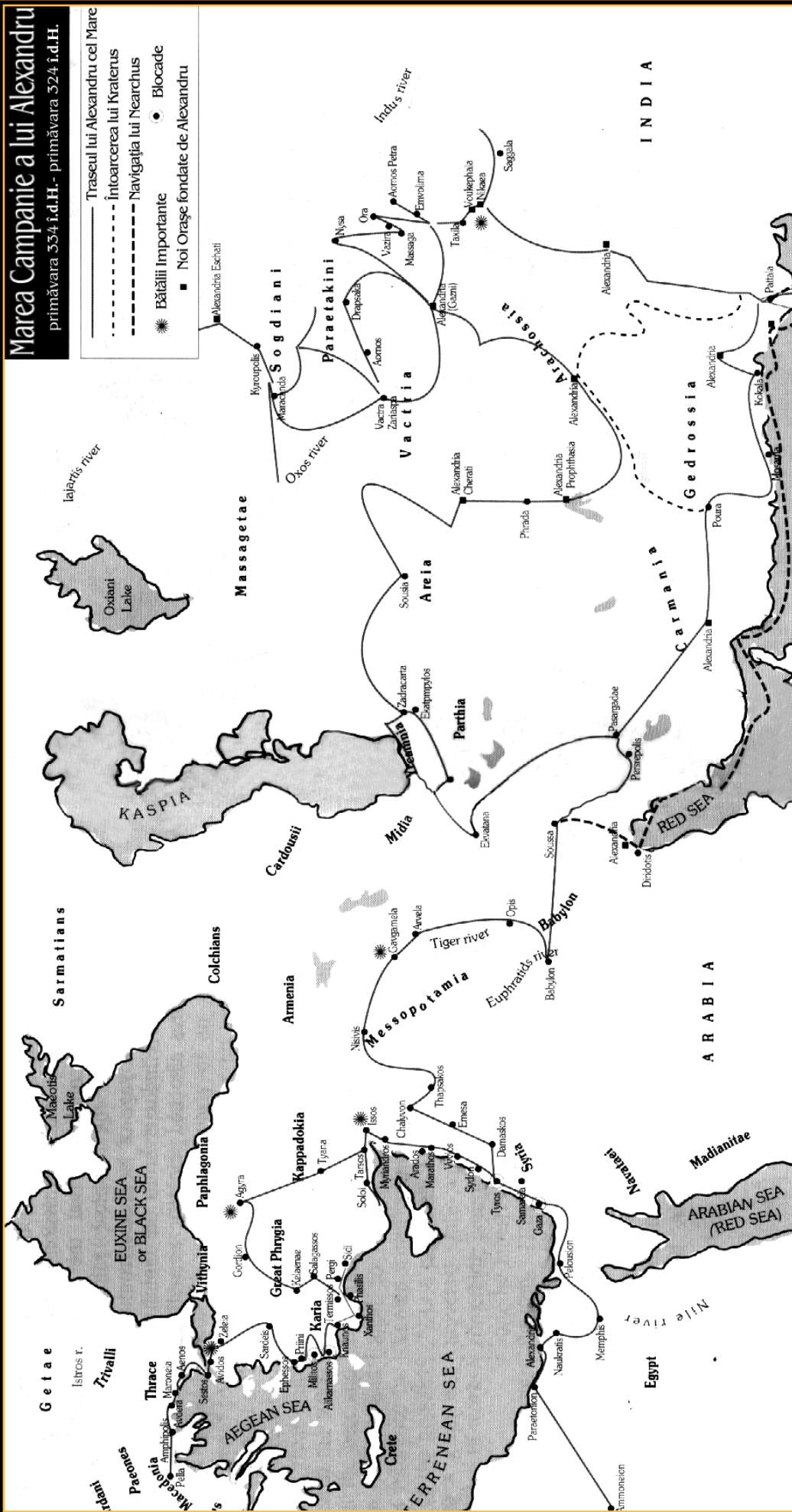

Fig.105. Harta cuceririi lumii a lui Alexandru Macedon. Pe acea vreme tracii dominau Peninsula Balcanică: geto-dacii, ilirii, vlahii-dardani (pe teritoriul Kosovo-ului de azi), tribalii, etc. Mai trebuiau să treacă 7-9 secole până la sosirea slavilor în sudul Dunării.

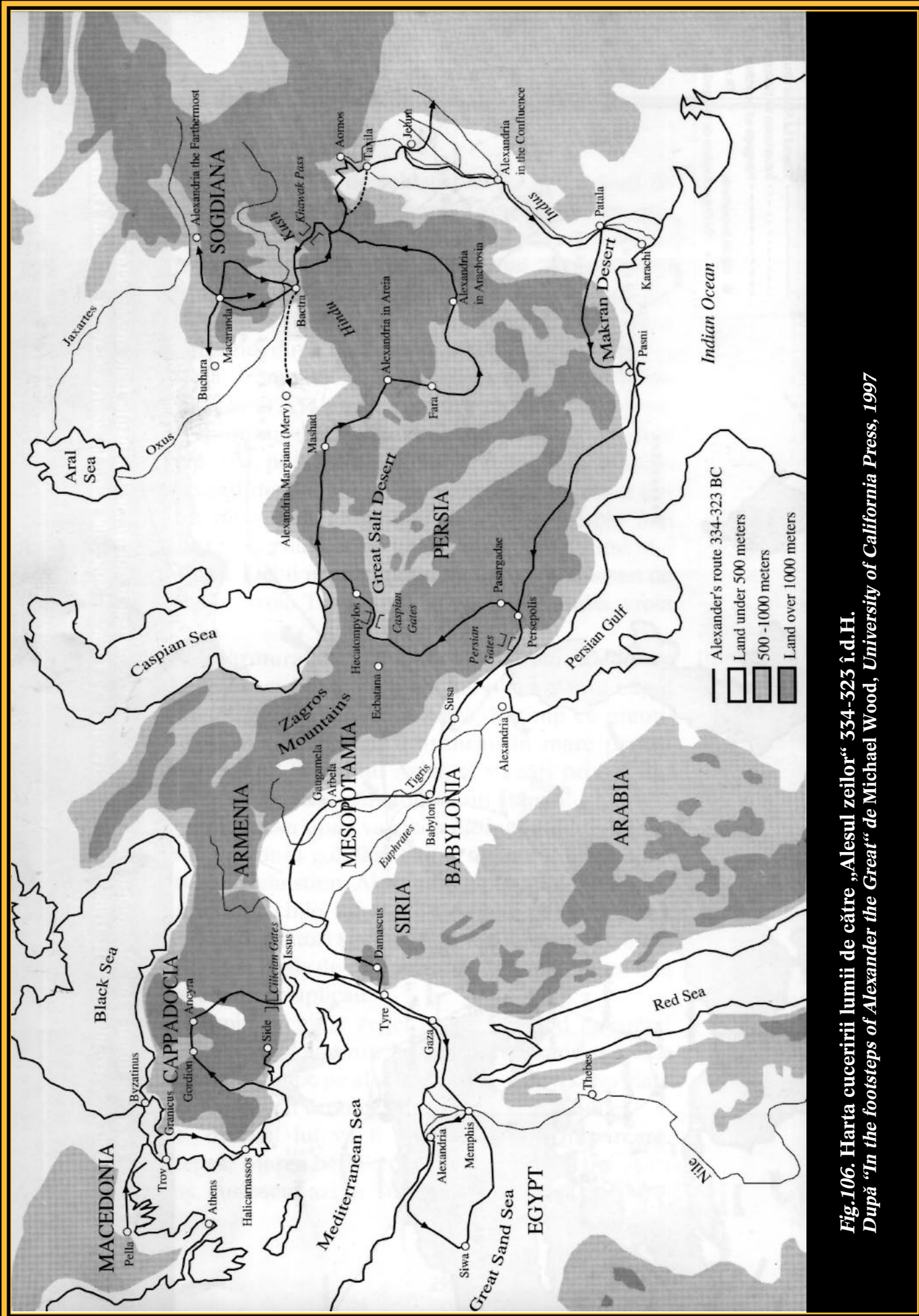

Fig.106. Harta cuceririi lumii de către „Alesul zeilor” 334-323 î.d.H.
 După „In the footsteps of Alexander the Great” de Michael Wood, University of California Press, 1997

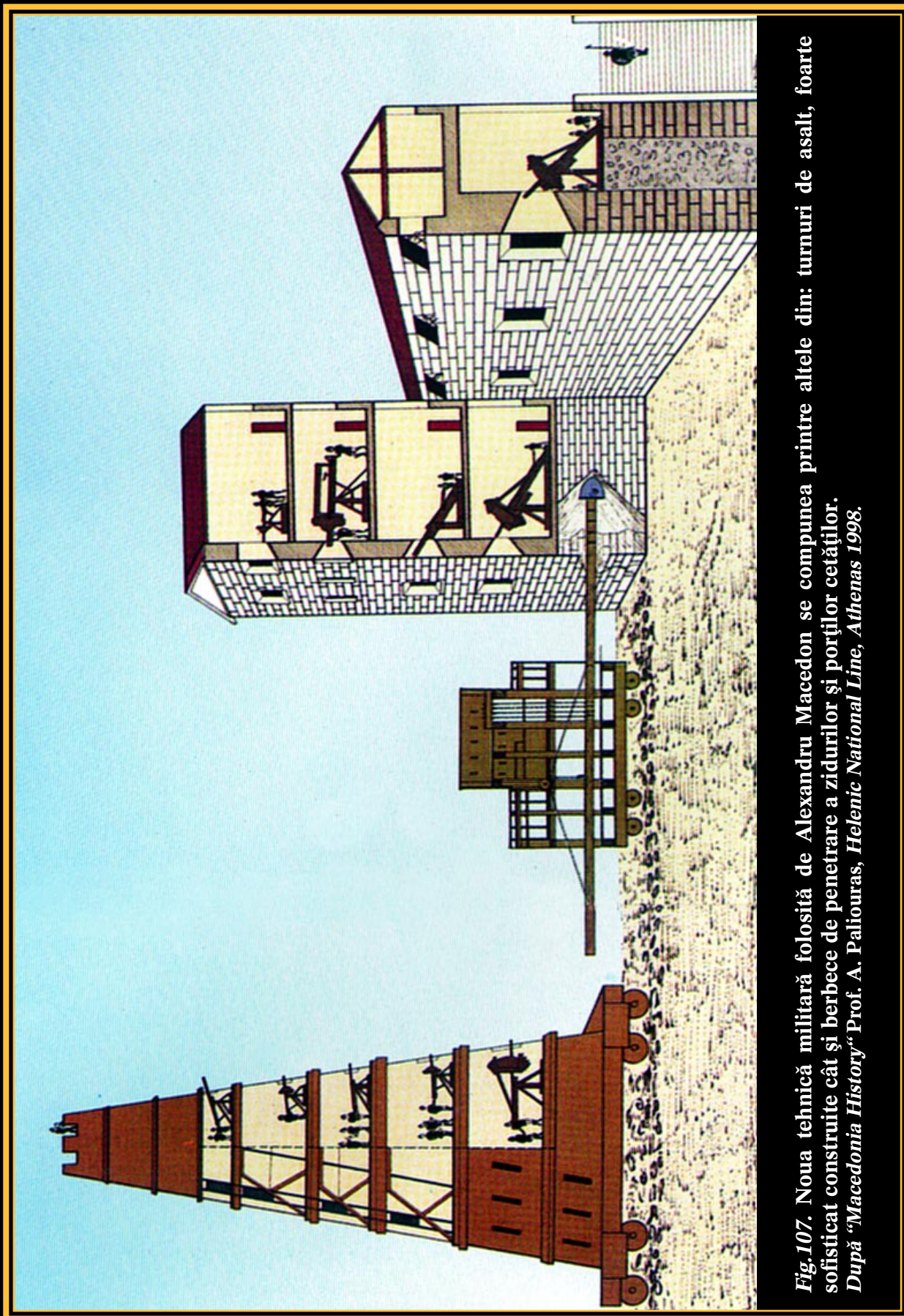

Fig.107. Noua tehnică militară folosită de Alexandru Macedon se compunea printre altele din: turnuri de asalt, foarte sofisticat construite cât și berbeci de penetrare a zidurilor și porților cetăților.
După "Macedonia History" Prof. A. Paliouras, Hellenic National Line, Athens 1998.

Persanii reprezentau un imperiu formidabil de mare și de puternic, capabili să ridice armate de mii și mii de soldați fără a fi o problemă, dar... există un moment psihologic, destin căruia nimeni nu i se poate împotrivi. Lui Alexandru i s-a întâmplat ceea ce i se va întâmpla lui Cortez în lupta împotriva lui Montezuma, 1700 de ani mai târziu, și anume: „îi va surâde norocul”!

După ce a fost capabil să traverseze Dardanelele fără a fi interceptat de marea flotă de război persană care „se plimba oarbă și surdă” prin Marea Tracică (Egee), Alexandru, cu o mică armată, îi va înfrunta pe imperialii lui Darius al III-lea. Aceștia aveau și un grup de mercenari greci în frunte cu Memnon din Rodhos, ce-l considera pe Alexandru un barbar maniac, tânăr și arogant, dar periculos prin disprețul său în fața morții tipic neamului nostru traco-dac. Memnon din Rodhos îi sfătuiește pe persani să nu se angajeze în luptă directă cu macedoneanul, ci să-l hărțuiască doar, să-i taie legăturile de aprovizionare, să ducă tactica pământului pârjolit. Dar conducătorilor persani sfatul lui li s-a părut o insultă și, parafrazându-l pe Mihai Eminescu, spuneau:

„Cum? Când lumea mi-e deschisă, a privi gândești să tac
Și armata mea persană să se împiedice de-un trac?”

Era un amurg de mai, soarele se cobora leneș la orizont când armata macedoneană sosește la malul râului Granicus. De cealaltă parte îi așteptau persanii – 10.000 de cavaleriști de elită, adunați de peste toată Asia, de la Bactria și chiar din nordul Afganistanului. Alături de aceștia erau și 4.000 de mercenari greci în care ura clocotea împotriva macedonilor cuceritori ai Greciei; trupe de infanterie erau răspândite pe flancuri. Bătrânul general macedonean, Parmenio, îl sfătuiește pe tânărul de 22 de ani, Alexandru, să amâne lupta până în zori, astfel armata se va odihni și va putea lupta cu mai mult succes. Dar cine-l putea convinge pe el, pelasgul Alexandru, alesul zeilor?

Raportul de forțe era de 1:10, adică unui soldat din oastea macedoneană îi corespundeau 10 persani. Într-o liniște perfectă, în care parcă și natura s-a oprit în loc, au răsunat brusc trompetele macedonene și lupta a început. Într-un interval foarte scurt, Alexandru trece râul în fruntea armatei și în strigătele de luptă ale vechilor zei macedoneni ai războiului (după M. Wood : *In the foot*

steps of Alexander the Great, p. 40) sosește cu numai 1.000 de cavaleriști și 500 de infanteriști peste râu. În praful ridicat și în confuzia creată, ei, macedonenii îi înving pe persani care înmărmuriți nu sunt în stare să se împotrivescă. Jumătate din grecii mercenari care erau de partea persanilor au fost macelăriți, iar supraviețuitorii greci au fost trimiși în lanțuri, în minele de argint din Tracia. Mesajul trimis astfel persanilor a fost șocant. Ei nu puteau înțelege cum o armată așa de mică i-a putut înfrânge. Victoria de la râul Granicus a deschis pentru Alexandru coasta Ionică, Asia Mică, micile cetăți și orașele așezate în acele locuri. Ele se supuneau unele după altele fără luptă, parcă hipnotizate de faima pelasgului macedonean. Doar câteva cetăți grecești i s-au împotrivit, una din acestea fiind și Miletul. Învinși, ei au beneficiat însă de mila lui Alexandru. Să nu uităm că jumătate din armata sa era formată din greci. Dificultățile de comunicare dintre ofițeri, soldați datorită limbilor diferite: macedoneana versus greceasca, la început nu au avut nici o însemnătate, dar nu și după moartea lui Alexandru.

O altă victorie, mică după unii, dar care l-a ajutat pe Alexandru să nu fie ținut pe loc în Anatolia, a fost cea de la Caria, unde același grec Memnon din Rodhos după ce și-a trimis soția persană (care mai târziu va deveni iubita lui Alexandru), Barsine, cu copiii la Darius pentru a fi în siguranță, va renunța la luptă fugind pe mare, crezând că în felul acesta se va descurca mai ușor. Înainte de plecare el pune foc cetății. Din nou, tânărul Alexandru se dovedește un tiran cult, salvând din flăcări una din cele 7 minuni ale Lumii antice, mormântul regelui Mausolus, „Mausoleum”. Dacă Memnon ar fi continuat să reziste, Alexandru probabil niciodată nu ar fi putut părăsi Anatolia. Poate Darius ar fi fost salvat, iar India și Egiptul, de asemenea. După cucerirea a peste 30 de orașe, numai în Lycia, Alexandru își îndreaptă trupele la 90 de grade spre Nord, ajungând până la localitatea Gordion.

Gordion a fost orașul lui Midas al cărui tată, Gordius, a fost un emigrant trac din Macedonia, sosit acolo într-o căruță de lemn, pe care a lăsat-o, ca pe un monument pentru posteritate, legată de un țărnuș cu un nod foarte complicat. Legenda spunea că cine va deznoda acel nod va fi „Domnul Asiei”. Alexandru, după un

moment de gândire și tăcere, va scoate sabia și va „tăia nodul Gordian”. Istoricul Arrian nu a fost sigur dacă povestea era chiar adevărată, dacă s-a întâmplat ori nu s-a întâmplat așa, cert este că nodul a fost „deznodat”.

Alexandru își continuă înaintarea, la început estică spre Ancyra (Ankara de azi), apoi trecând peste râul Nely, pătrunde în Capa-Dacia (Capa Docia), locuri cucerite de strămoșii săi carpato-danubieni cu câteva mii de ani înaintea lui. Între timp, unul din marii lui dușmani, grecul Memnon, care distrusese pe mare flota macedoneană, s-a îmbolnăvit și a murit. În Babilon, la 1.000 de km depărtare de mare, regele persan, Darius al III-lea, la aflarea veștii morții generalului său Memnon, nu ascultă de sfaturile unui alt comandant grec, mercenarul Caridemos, de a cumpăra cu aur pe grecii nemulțumiți și să-i pornească pe aceștia împotriva macedonilor; și nu numai că Darius nu l-a ascultat, dar în timpul unei discuții pline de insulte grave, a ordonat executarea lui Caridemos. Această decizie el o va regreta mai târziu însă nu și Alexandru căruia norocul îi surâde de două ori. Fără un general cu experiență, Darius va fi forțat să ia conducerea luptei împotriva macedoneanului și va fi pierdut în urma bătăliei de la Issus (Kinet Huyuk) din noiembrie 333 î.d.H. Ce s-a întâmplat cu familia sa constituie un întreg aranjament de povești: faptul că grecii îl descriu pe Alexandru ca un „gerontofil” îndrăgostit de mama lui Darius, femeie peste 60 de ani. Eu, personal, nu îi cred. Odată, învingător pe teritoriul Anatoliei, Alexandru își îndreaptă armata (332-331 î.d.H.) spre teritoriile Siriei, Libanului și Egiptului de azi.

1. CUCERIREA TERITORIILOR SIRIEI, LIBANULUI, ISRAELULUI ȘI EGIPTULUI DE ASTĂZI

La 24 de ani (332-331 î.d.H.), Alexandru va începe cucerirea acestor teritorii. Folosesc numele locurilor așa cum sunt ele azi cunoscute pentru a ușura înțelegerea cititorilor mai puțin specialiști în nume de localități și teritorii necunoscute, pierdute în timp și în groapa neiertătoare a istoriei: „uitarea”.

Fig.108. Alexandru a fost declarat Faraon, Fiu a lui Ammon fiind iubit de Zeul Ra. Descoperire hieroglifică în 1939 în oaza de la Baharya.
După *"In the footsteps of Alexander the Great"*, Michael Wood – University of California Press 1997

Pe teritoriile menționate mai sus s-au perindat triburi și popoare. Ele au schimbat doar numele localităților, dar nu și geografia. Cine știe cine va domina aceste locuri în anul 4000 și ce nume vor mai avea ele? Dar să revenim la tânărul nostru trac și la consecințele ce vor fi declanșate de acțiunile lui. După bătălia de la Issus, Alexandru l-a trimis pe bătrânul general Parmenia la Damasc pentru capturarea unor rămășițe persane dar, surpriză, el o va lua ca prizonieră pe Barsine, fată a unui nobil persan. Ea avea o educație grecească și fusese măritată până acum de două ori: o dată cu căpitanul de mercenari greci, Mentor din Rodos, a doua oară cu cel mai înverșunat adversar al lui Alexandru, generalul Memnon. Plutarh spunea că ea ar fi întreținut relații intime și cu Alexandru, având un băiat, numit Heracles. Ce s-a întâmplat cu acest copil al lui Alexandru nu se mai știe. Între timp, armata lui Alexandru se mobilizează în jos pe coasta Feniciei (Siria și Libanul de azi) unde toate orașele și cetățile îl recunoșteau pe Alexandru drept urmașul lui Darius al III-lea.

Singura cetate care a încercat politica neutralității a fost Tyrul. Ei i-au trimis lui Alexandru daruri și chiar o coroană de aur dar, nu l-au lăsat să pătrundă în cetate. Nu a fost o luptă ușoară pentru armata lui Alexandru, deoarece Tyrul era o insulă cu ziduri puternice și cu un port cu peste 83 de corăbii în el. După ce armata lui Alexandru nu a fost în stare să cucerească singură cetatea Tyrului, din nou invidia și gelozia „fraților” greci, vecini ai Tyrului, vor fi folosite de el. Cu ajutorul unor corăbii feniciene, al flotei din Rodos și în special al celor 120 de corăbii ale regelui Ciprului, rezistența populației Tyrului va fi înfrântă ori, mai corect spus, măcelărită sau trimisă în sclavie. Conducătorii Tyrului au fost executați împreună cu alți 2000 care au fost crucificați. După o rezistență de 6 luni Tyrul va dispărea de pe fața pământului. Aceasta este acțiunea „civilizatoare” a macedonenilor nu numai asupra grecilor, persanilor, indienilor ci și asupra tuturor celor cucerțiți, subjuogați de ei. Oare ne-am schimbat noi după 2000 de ani? Ferocitatea noastră s-a schimbat ea? Azi macedonenii trăiesc supuși sub greci, bulgari, iugoslavi și albanezi. Numai în patria mamă, Dacia-Romană, ei sunt azi liberi, cu dreptul de a scrie, publica și comunica în limba lor, macedoneană, aromână.

Alexandru, pătrunzând în cetatea Tyrului, s-a avântat cu sălbăticia celor 24 de ani ai săi și cu experiența căpătată în supunerea grecilor, omorând și rănind pe oricine-i stătea în cale. Curtius spune că peste 10.000 de bărbați au fost măcelăriți, dar și Alexandru a fost rănit la un picior, fiind nevoit să părăsească câmpul de luptă. Când guvernatorul Tyrului și al întregului teritoriu al Gazei de azi a fost prins, Alexandru a ordonat ca gleznele să-i fie găurite și legate de spatele unui car de luptă, și plimbat de viu, zbatându-se de durere și în chinurile morții, în jurul pereților cetății; decizia lui Alexandru fiind parcă o imitație a tratamentului aplicat de Achile, tracului-raman Hector în timpul Războiului Troian.

În iarna aceluiași an, 332 î.d.H., Alexandru traversează Gaza pentru a intra în Egipt, fără nici o împotrivire din partea acestora. Ce-o fi simțit el atunci, la 24 de ani, în fața piramidelor? Cine știe? Pe urmele cui s-o fi simțit? O fi știut el de ai săi străbuni, carpato-danubieni, ga-ramani, cuceritori ai nordului Africii, cu 2000 de ani înaintea lui? Napoleon Bonaparte care-l va urma, știa că privește la aceleași piramide văzute cu 2000 de ani înaintea lui de Alexandru Macedon. Dar el, Alexandru, era copilul timpului său, religios și superstițios, ciudat pentru noi cei de azi.

El va lua o cale lungă de peste 250 de km călărind pe cămile cam 30 km pe zi, pentru a ajunge la Siwa unde preoții egipteni ai templului "Oracolul lui Ammon" îl vor recunoaște ca fiu al Zeului și îl vor numi chiar Faraon al Egiptului - în scris, după cum el a cerut (dar va fi scris nu în grecește ci în egipteana hieroglifică). De fapt, noi nu vom ști niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat acolo, ce schimbări asupra concepției lui religioase s-au produs. Un lucru este sigur că, profund impresionat de templul Oracol al Zeului egiptean de la Siwa, Alexandru s-a gândit poate pentru prima oară la moarte și i-a dat ordin lui Aridaeus, un prieten foarte apropiat, ca atunci când va muri să fie înmormântat lângă tata Ammon, la Siwa! Acest lucru nu a avut însă loc niciodată, se pare, el fiind înmormântat sub fundația noului oraș, Alexandria.

Dar în mod ciudat, Alexandru nu se reîntoarce pe același drum: plecând de la Siwa, el o va lua pe un drum sudic, străbătând deșertul. De ce o fi ales acest drum riscant? Arrian spune că, după

Ptolomeu (care se pare că l-a însoțit pe Alexandru în drumul spre Siwa), Alexandru a ales alt drum de întoarcere. De fapt, acel drum nu prea a fost cunoscut. 2000 de ani mai târziu, mai precis în vara anului 1942, generalul german Rommel, își va pune întrebarea: „Care a fost drumul sudic de reîntoarcere a lui Alexandru?” Generalul voia să găsească acel drum pentru a-i putea ocoli pe englezi în drumul său spre Egipt. Se pare că și el, precum Alexandru, s-a dus la Oracol cu o singură întrebare: care a fost aceea, și care a fost răspunsul oracolului, nimeni nu știe.

Alexandru auzise de la Herodot despre legendarul Siwa și încercarea lui Cambyses, fiul lui Cyrus - regele Persiei, de a cuceri și distruge Siwa, luând un drum sudic, dar întreaga armată a lui Cambyses a fost înghițită de nisip, a dispărut (poate studii arheologice viitoare vor redescoperi acea armată încă ascunsă sub nisip). Cine a elucidat parțial misteriosul drum de întoarcere al lui Alexandru, a fost un arheolog egiptean care, în anul 1939 a descoperit la oaza Bahariya un templu necunoscut, acoperit de nisip. Înlăturând nisipul din jurul pereților, descoperă alte cartușe de hieroglifă menționând că templul era închinat faraonului Alexandru și patronat de doi zei: Horus și Isis.

Când a avut timp Alexandru în scurta sa viață să dărâme și să recucerească imperii, când a avut timp să construiască orașe, cetăți și temple? Ce o fi simțit acel băiat de 24 de ani, venit de departe, din Balcani, ca să-și construiască un templu acolo, în pustiu, în oaza Bahariya?

Pe această rută, probabil, s-a întors el de la Siwa, pe această rută, probabil, generalul său Ptolomeu, care mai târziu va conduce Egiptul, i-a marcat drumul cu acest templu? Poate Alexandru a ordonat construcția templului acesta mulțumind astfel zeilor pentru norocoasa întoarcere de la Siwa.

La sfârșitul lunii ianuarie 331 î.d.H., Alexandru decide construcția primului său oraș: Alexandria, precum al său tată a construit Filipopolis (Plovdiv-ul de azi). Acesta va fi primul din cele 30 de orașe care-i vor purta numele peste tot în lumea cucerită de el. Alexandria trebuia să fie un centru de cultură, acolo, pe coasta Mediteranei și așa a și fost. Alexandria a devenit un El-Dorado cultural și a stat așa aproape 1000 de ani, până la sosirea Islamului.

2. CUCERIREA ZONEI IRAKULUI ȘI IRANULUI

În primăvara anului 331 î.d.H., la vârsta de 25 de ani, Alexandru își continua marșul în cucerirea Lumii Antice, alergând după același Darius.

Acesta va încerca să-l cumpere pe tânărul macedonean oferindu-i, la început, recunoașterea unui imperiu cu limita în centrul Anatoliei, până la râul Halys. Apoi își extinde oferta, de astă dată limita noului imperiu oferit acestui tânăr de 25 de ani fiind, nici mai mult nici mai puțin decât fluviul Eufrat și în plus, fabuloasa sumă de 30.000 de talanți împreună cu una din fiicele sale. Săracul general Parmenia spunea „eu aș accepta această ofertă” dar nu și tânărul nostru trac-macedonean la care dorința de aventură și luptă era primordială și nu aceea de a se așeza cuminte la locul lui și să-și clădească o familie în liniște și pace. El îi va răspunde lui Darius: „cheamă-mă „Marele Rege” și te voi lăsa să trăiești pe lângă mine ca vice-rege, ori oprește-te din fugă și vino să ne luptăm”.

Este imposibil de înțeles incompetența lui Darius, care deși avea sub mână lui o uriașă armată, îi era frică de un grup de soldați macedoneni. Alexandru îl va sfărâma din nou în lupta de la Arbela (Gaugamela), unde va sosi cu 40.000 de infanteriști și 7.000 de cavaleriști. Darius îl va întâmpina cu peste 200.000 de infanteriști (după alții chiar 1.000.000) și mai mult de 34.000 de călăreți. Astfel, la sfârșitul verii anului 331 î.d.H., mai precis pe 1 octombrie, pe o vreme călduroasă și plină de praf și de un vânt fierbinte, alergând printre dealurile Kurdistanului, cei doi, Darius și Alexandru, se vor găsi din nou față în față (Fig. 109).

Bessul, șeful cavaleriei din nordul Afganistanului, lansează un atac asupra aripii drepte macedonene dar, spre ghinionul lui, în loc să se oprească la grecii pe care-i sfărâmasese, își continuă atacul nimerind în fața falangelor macedonene, trupe specializate în astfel de lupte, care într-un nor de praf, distrug cavaleria persană.

Alexandru aleargă după Darius care scapă din nou. Bătălia de la Arbela (Gaugamela) a fost poate una dintre cele mai decisive:

Fig.109. Alexandru și Darius în lupta de la Issu: după un mozaic la Pompei

numărul morților în armata lui Darius s-a ridicat, după unii, la 56.000 dar adevăratul număr al acestora nu se va ști, probabil, niciodată. Istoria e scrisă întotdeauna de învingător! Tânărul Alexandru își va continua drumul hărăzit de destin, va pătrunde în Babilon, unde se va odihni, apoi va continua invazia zonei Iranului de azi, va arde orașul „cel mai urât din lume”, va distruge Persepolis în fața armatei persane paralizată de frică. Alexandru va găsi comoara regilor persani, compusă din peste 120.000 talanți de aur. Armatei lui, obosite dar victorioase, îi oferă orașul spre jefuire – frumoasă recompensă. Ce vor fi simțit persanii despre aceasta este ușor de imaginat: și azi ei îl consideră pe Alexandru drept un măcelar, o făptură diabolică care le-a dărâmat templele și le-a ucis preoții, le-a distrus cea mai prețioasă carte religioasă „Avesta”, scrisă cu aur pe 12.000 de piei de animale.

Va urma fuga după Darius care se ascunsese la Ecbatana, 600 km nord de Persepolis, avându-i alături de el pe mercenarii greci, credincioși lui, cât și pe satrapul Bessus, conducătorul cavaleriei de la Arbela. În fierbinte lună iulie a anului 330 î.d.H., Alexandru afla că Darius a părăsit Ecbatana, îndreptându-se spre zona Afganistanului de azi. În 11 zile de marș forțat macedonenii ajung la Ray (vechiul Teheran), obosiți, însetați, aproape târându-se prin marea de nisip. Ciudată este și frica lui Darius; având o armată de zeci de ori mai mare și mai puternică, fugea de un grup nebun de macedoni care nu-i doreau nimic altceva decât să-l facă să dispară. Între timp, în tabăra lui Darius se propuneau schimbări; propunerea de înlocuire temporară a lui Darius cu Bessus, satrapul Batriei, va fi respinsă de Darius, care va muri, fiind ucis chiar de „credincioșii” săi, care-l vor părăsi, înjunghiat, într-o căruță. De aici istoricii, învingătorii, vor scrie iar istoria lor, a câștigătorilor. Ei vor descrie cum un soldat din armata lui Alexandru îl va găsi pe Darius, încă în viață, îi va aduce apă într-un coif, iar înainte să moară, marele rege al Imperiului persan, îl va întâlni pe Alexandru și îi va mulțumi pentru felul în care îi tratase familia. Ba chiar mai mult, cu limba de moarte îl va numi succesorul său la tronul Marelui Imperiu Persan. Istorici, istorici, istorici și atunci, ca și acum, scriau o istorie părtinitoare, o istorie a învingătorului fără scrupule și rușine în fața posterității!

Adevărul este că, Darius era deja mort la sosirea lui Alexandru iar corpul său a fost trimis înapoi la Persepolis, nu așa de mult din respect, cât pentru a arăta familiei acestuia și lumii persane corpul neînsuflețit al marelui Darius. Ce a urmat după aceea nu se deosebește de ce urmasse cu câțiva ani în urmă în regatul Macedoniei, după moartea lui Filip al II-lea.

De astă dată toți copiii lui Darius au fost fie „îndepărtați” pentru totdeauna din această lume, fie căsătoriți cu macedoneni - în felul acesta nelăsându-se nici un urmaș demn de a-l continua în viitor pe fostul rege al regilor, pe Darius.

Acum, după ce au cucerit Persia, se vor întoarce acasă acești macedoneni? Nu! Alexandru le va vorbi de zilele în care ei ar trebui să-l invingă pe Bessus, care între timp se declarase rege. El, Alexandru, îi va purta spre „sfârșitul” pământului pe aceleași drumuri ale istoriei pe care vor pași Gingis Han (Genghis Khan), ori Marco Polo. De la vârsta de 27 de ani până la 29 el îi va purta de pe întinderile Afganistanului, Uzbekistanului și Tadjikistanului de azi până la Samarkand. Se va căsători cu Roxana, cea mai frumoasă fată din Asia, nu înainte de a-l omorî, într-o criză de personalitate, pe vechiul său prieten și tovarăș de arme - Cleitus. Ce l-a făcut pe tânărul Alexandru să renunțe la farmecele Eunucului Bagoas, la tânărul Euxenippos sau la vechiul „prieten” Hephaistion și să se îndrăgostească de tânăra și frumoasa Roxana nimeni nu știe. Cert este că în urma unui banchet „splendid”, barbaric, cu mult consum de alcool, ea, Roxana, a fost adusă să danseze în compania altor fete, ca să aterizeze în „inima” lui Alexandru. Dar firea totalitară și despotică a tânărului „zeu” va exploda iarăși când un grup de paji, toți tineri, sub 20 de ani, sătui de alergături, au plănuit asasinarea lui. Aceștia vor fi descoperiți și torturați fără milă, până la moarte. În final, Alexandru îl va acuza pe nepotul lui Aristotel, pe Calisthenes, de a fi organizat complotul, istoricul, omul care i-a construit mitul, pe greul care a creat și realizat prin lingușitoriile lui „monstrul” Alexandru. Calisthene, în plus, a mai avut „tupeul” să-l compare cu Patrocle (Patroclus, din Iliada) prietenul și iubitul lui Achile. Cum adică, EL, Alexandru, să nu fie comparat cel puțin cu Achile! Ca urmare, Alexandru nu numai că l-a torturat dar l-a și crucificat.

3. CUCERIREA ZONEI PAKISTANULUI ȘI INDIEI 327-326 î.d.H. CHEMAREA STRĂBUNILOR

La vârsta de 29 de ani, când alți tineri nu știu încă de ce să se apuce în viață, EL, Alexandru, se vedea un „zeu”. Cucerise aproape toată lumea știută până la el dar - nu toată!

El vroia totul, așa că în primăvara anului 327 î.d.H. îl vom găsi pe pantele muntoase ale Hindu-Kush-ului, undeva între Pakistanul și Afganistanul Nuristan, plin de energie, mânat de o dorință demonică de a stăpâni toată lumea. Așa cum îl învățase Aristotel, el voia să vadă, din vârful acestor munți, sfârșitul, limita pământului. Ce o fi simțit el, oare, când a descoperit că „eminentul” lui învățător a calculat greșit? Probabil în acel moment dorința de cunoaștere și mai puțin cea de cucerire îl purta tot mai departe, sau poate nu era altceva decât o chemare a străbunilor care cu mai puțin de 2000 de ani înaintea lui, carpato-danubienii, vedicii, arienii, ori cum vreți să ne numiți, în urma măcelului de la Harrapa, pătrundeau în India pe cursul superior al Indusului.

Ei, carpato-danubienii-arieni, au cucerit India nu numai militar ci, în special spiritual.

Despre India, Alexandru nu știa prea mult, se pare că „serviciul lui secret” – format în majoritate din neguțătorii greci – nu pătrunsese în această zonă. Cunoștințele lui se limitau la frontiera nord-vestică a Punjab-ului.

Tânăr, abuziv, căruia îi plăceau bețiile, orice se poate spune rău despre tânărul Alexandru, dar nu i se poate contesta seriozitatea și meticulozitatea în pregătirea unei invazii; la fel și de astă dată, după ce va studia cu atenție toate informațiile primite despre India, EL își va împărți armata în două: (1) grosul ei îl va pune sub conducerea „iubitului” lui prieten Hefaist-ion, iar o mică parte (2) o va conduce EL însuși, și va avea un caracter, mai curând de exploatare a Indiei.

Ei vor merge împreună de la Kandahar până la Kabul și de acolo până la Bactra (Balkh). Se vor reîntoarce la Kabul și de

acolo drumul lor se va despărți: Hefaistion își va conduce armata la sudul râului Kabul spre Taxila, al cărei rege va fi de partea macedonilor; nu la fel va face un alt rege din partea vestică a fluviului Indus, care la Charsadda va fi învins de Hefaistion și chiar omorât.

Alexandru se îndreaptă cu mica lui trupă, în nord spre Himalaia, trecând prin valea Kunarului, ajungând până la Pir Sar (Dornos), undeva pe la poalele acestor munți (din estul Afganistanului de azi până la frontiera nord-vestică a Pakistanului).

Ce-l mâna pe tânărul rege macedonean erudit pe aceste meleaguri, atunci în antichitate, atunci, în urmă cu mai bine de 2300 de ani? Poate acea chemare a străbunilor!

Undeva în văile Kunarului, între Afganistanul de azi și Pakistan a avut loc un incident extraordinar: în micul orășel Nysa localnicii au venit la armata macedoneană cerându-le protecția, spunându-le că ei sunt nimic altceva decât descendenți ai zeului Bachus, zeu tracic, preluat mai târziu de greci și de romani, Bachus, zeu al beției, vinului, extaziei (provocate de amestecarea în vin a unei vițe sălbatice), intoxicație care provoca acțiuni impredictibile la cei ce se „drogau” cu aceasta. Că Alexandru și ai lui macedonenii erau alcoolici este greu de spus, dar și de contestat. Pe atunci oamenii „aleși” nu aveau prea multe de făcut ca să se distreze, în plus macedonenii ca și mercenarii greci care-i însoțeau erau oamenii timpurilor lor: creduli, superstițioși, religioși, posezați de demoni ori de zei.

De fapt, nici azi, după 2300 de ani, oamenii nu s-au schimbat prea mult, și chiar când trimit rachete pe alte planete, călătoresc pe Lună, sau simplu „în spațiu”, continuă să fie superstițioși ori să creadă în ființe supranaturale la care se închină cu evlavie; deci, ce le putem cere acelor oameni de acum 2300 de ani! Povestea acelor „străbuni” nu a făcut decât să-i confirme lui Alexandru, dreptul de a fi acolo și să-i crească și mai mult interesul în exploatarea acelei lumi. Să nu uităm că pentru timpul său, el era un om deosebit de educat, erudit, cult. După pasajul prin valea strămoșilor, el va ajunge la Massaga, în valea râului Swat, unde a întâmpinat rezistență, până când conducătorul armatei inamice a fost ucis. Atunci regina locală, o femeie foarte frumoasă, îi va deschide

porțile cetății și nu numai pe acestea; se pare că ea i-a adus pe lume și un copil. Alexandru le-a promis soldaților indieni, care luptaseră împotriva sa, libertatea, dar în timpul nopții, i-a măcelărit. El nu avea nevoie de soldați inamici în spatele său.

Comportamentul lui pare, de multe ori, cel al unui jucător, modern, de șah.

Alexandru își continuă campania spre centrul Indiei cu 80.000 de soldați, animale, care și turnuri de luptă, elefanți, plus oameni de știință, botaniști, istorici și topografi (care măsurau continuu distanța: Macedonia – capătul lumii). El traversează râuri și fluvii, văi, dealuri și munți, deșerturi și mări, spre a-și îndeplini destinul. El îl va întâlni pe ramanul, Rajah, Porus, împărat al Indiei, care îi va sta în față cu 30.000 de soldați și o cavalerie de 2.000 de oameni alături de care mai avea și un „regiment” de „tancuri ale antichității”, respectiv 300 de elefanți. Astfel, în jurul zilei de 21 mai a anului 237 î.d.H., într-o zi însorită, pe râul Jhelum (Hydaspes), umflat de apa topită a zăpezii cât și a ghețarilor din munții Hymalaia, Alexandru își va construi un pod de vase, surprinzându-l pe fiul lui Porus, care credea că, cu o cavalerie de 2.000 de oameni și 50 de carioțe (căruțe de luptă) îl va speria pe macedonean. Dar el s-a înșelat și nu numai atât, dar a și fost omorât. În acele timpuri nu te puteai juca cu un macedonean! Ramanul Porus, probabil un urmaș al acelor strămoși carpato-danubieni, înalt de 1,80 m, un adevărat gigant pentru acea vreme, îl va întâlni în luptă pe macedonean. La început „divizia” de elefanți va face ravagii printre macedoneni și ale lor falange, dar nici asta nu va dura prea mult, ochii elefanților fiind principala țintă a sulitelor lungi, falangiste, dar și trompele lor tăiate de săbiile macedonene. Istoricul Arian îi descrie pe acești elefanți, arătând la sfârșit ca niște corăbii răsturnate pe mare. Tot același istoric, Arian, ne spune că numărul morților în tabăra lui Porus a fost de 20.000; Diodorus vorbește de 12.000 de morți, 9.000 de prizonieri și 80 de elefanți morți. Dacă după **măcelul de la Harrapa**, făcut de carpato-danubieni-vedici la 2.000 î.d.H. aceștia au pătruns pe valea Indus-ului, acum, după cca. 1.700 de ani (327 î.d.H.) un alt măcel a avut loc; Porus a scăpat masacrului. El îl va întâlni pe Alexandru, cerându-i, printr-un interpret, să-l „trateze ca pe un

rege”. Alexandru o va face și, chiar mai mult, îi va mări imperiul adăugându-i și teritoriile ocupate de la inamicii acestuia. Pentru macedonean, era mai bine să aibă un prieten decât un dușman.

O monedă din acele timpuri, făcută în Babilon, ni-l înfățișează pe Alexandru călare pe Bucefal, atacându-l pe Porus care se găsea pe spatele unui elefant. Pe cealaltă față a monedei avem portretul lui Alexandru care, asemănător zeului suprem al traco-dacilor, Gebeleizis, are în mâna dreaptă un fulger, iar cu stânga se sprijină într-o sulită. Bătălia de la Jhelum, deși câștigată, îl va mâhni profund pe tânărul de 29 de ani: el îl va pierde pe Bucefal, calul lui drag, care moare rănit în luptă (sau, după alții, de bătrânețe). Bucefal a fost animalul credincios care timp de 20 de ani l-a însoțit peste tot. Un monument va fi ridicat în cinstea cailor de luptă, de fapt, în cinstea credinciosului lui cal - Bucefal. Locul monumentului a fost identificat la Jalapur, loc pe care chinezii budiști îl vor numi mult mai târziu „orașul faimosului cal”.

După o lună de repaus pe malurile râului Jhelum, când au avut loc spectacole muzicale și competiții atletice, Alexandru își va ridica iar armata ducând-o mai departe „în inima Indiei”. La fel cum mai târziu Magelan și Cristofor Columb vor explora mările pentru a descoperi sfârșitul lor, el, Alexandru, voia să facă același lucru pe uscat, voia să vadă unde se sfârșea pământul! Botaniștii care-l însoțeau erau încântați de noua floră descoperită, de bumbacul care făcea posibilă obținerea de haine din astfel de plante. Musonul era observat și comentat de Theophasus, a cărui lucrare pierdută a fost regăsită, tradusă în limba persană într-o bibliotecă din nordul Indiei. Alexandru își împinge armata întâi spre Est până la râul Beas (Hyfastis), cel mai depărtat loc știut până atunci după istoricul Arrian. El auzise că, dincolo de acest râu, ar exista un regat, pe Gange, cu capitala la Patna, oraș ce rivaliza cu Babilonul, cu o populație de 400.000 de locuitori, 564 de turnuri de apărare și 60 de porți. Cine-i putea opri setea de aventură, de cucerire a acelei împărății? Cine? Dar armata era obosită de ploile din timpul perioadei musonice, îmbolnăvită de malarie (chinina se pare că au cunoscut-o atunci de la indieni), de dizenterie, speriată și decimată de șerpilor veninoși; soldații obosiți și uzi, nu mai visau ca în urmă cu 7 ani, când traversaseră Dardanelele în Asia, la aventuri și bogății.

Coenus, unul din cei mai devotați comandanți de falangă îi va spune că din armata originală au rămas foarte puțini: ”unii au murit în bătălii, alții sunt invalizi, mulți au fost lăsați în diferite părți ale Asiei, dar cei mai mulți au murit bolnavi de tot felul de boli; puținii supraviețuitori vor să vadă dacă părinții le mai sunt în viață, vor să-și vadă soțiile și copiii, vor să-și vadă locurile natale”. Nemulțumit, Alexandru le spune că va merge singur înainte numai cu voluntari, ceilalți se pot întoarce acasă, în Macedonia, să spună că și-au întors spatele la el, și l-au lăsat singur printre inamici. Dar nici aceste fraze nu au convins pe nimeni, așa încât se vor întoarce spre Jalapur. Dar dacă armata a acceptat aparent în a merge mai departe, spre Est, Alexandru va încerca să-i aducă „acasă” mergând spre sudul Indiei, continuând să traverseze locuri noi, să le exploreze. Între timp, Coenus va muri. Roxana, soția lui Alexandru îi va aduce pe lume un fiu care va muri însă în toamna anului următor. Alexandru își va pregăti o flotă de peste 2.000 de vase pe care o va comanda, cu intenția de a atinge Oceanul Indian. Prietenul său, Hefaistion, se va așeza în fruntea armatei de 200 de elefanți și îl va urma de-a lungul fluviului Indus. Infanteria și cavaleria, avându-l comandant pe Craterus va mărșălui și ea de-a lungul malurilor fluviului. Trebuie să fi fost un spectacol fantastic, grandios, să vezi mobilizându-se acele trupe, **cruciada împotriva Imperiului Persan** transformându-se într-una împotriva locuitorilor Asiei! Soldații macedoneni vânau, pedepseau, distrugeau orice împotrivire. Începuse teroarea contra oricărei împotriviri. Macedonenilor li s-a împotrivit o populație locală, în orașul Multan. Soldații, obosiți și bolnavi, nu prea mai aveau chef să mai cucerească un oraș; Alexandru se va cățăra pe una din scările de asalt, care se va rupe. Văzând „roșu” în fața ochilor, tânărul macedonean uită cine este, se agață cu mâinile de zidul dușman sărind înăuntru cu alți trei însoțitori. Bucuria apărătorilor cetății, care au tăbărât pe ei, cu mic și mare, ba chiar o săgeată îi va străpunge pieptul în partea dreaptă. Cu acel scut al lui Achile, luat din Troia, cei trei tovarăși îl vor acoperi, încercând să-l scape de furia apărătorilor. Soldații macedoneni din afara zidurilor, înțelegând dezastrul, vor lupta nebunește și-i vor masacra pe luptătorii inamici până la unul. Ei credeau că Alexandru al lor era mort, dar el a fost adus, aproape mort, în tabăra unde doctorii se întrebau dacă să încerce sau nu să-i scoată

săgeata din piept. Într-un moment de luciditate, Alexandru deschide ochii și le cere să o facă. Doctorul Critobulos o va face: sânge și aer a țâșnit după scoaterea săgeții din rană din plămânul drept al „Zeului Macedonean”. Dar sănătatea de fier, cât și tinerețea sa vor învinge, și el va supraviețui. Totuși localnicii din zona Multan și Uchcr spun azi că, de fapt, „Alexandru a murit atunci și a fost înmormântat undeva pe acolo. Comandanții lui nu au vrut să descurajeze armata și au declarat că este încă în viață”. Adevărul este că Alexandru își va continua drumul pe apă încă 9 luni; în timpul acela ei au venit în contact cu filosofia Vedica, ce se practică în India de peste 2.000 de ani, adusă de carpato-dunăreni. Alexandru va fi intrigat de filosofia sceptică, rațională și materialistă vedică și de asemănarea ei cu ce se practica în acea vreme în Grecia (vezi p. 204 „*To the ends of the Earth*” de Michael Wood), în special în ceea ce privea legile naturale ale Universului. Este dificil pentru noi să speculăm azi dacă el știa sau nu că originea acelor filosofii vedice își avea era în spațiul Carpato-Dunărean, ca și cea grecească, de altfel. Nu numai indienii, dar și grecii se adăpaseră la același izvor al cunoașterii, amândouă civilizațiile construindu-și filozofiile pe baza celei pelasgice, ariene, carpato-danubiene, pe cea a strămoșilor noștri. De-a lungul Indusului, trupele lui Alexandru vor întâlni pe cele ale regelui Indian Musicanus care, prefăcându-se prieten, la început, mai târziu îl va ataca, dar va sfârși crucificat. Peste 80.000 din soldații lui fiind uciși de trupele macedonene. În vara anului 326 î.d.H. Alexandru a ajuns la Patala (Hyderabad); folosind notele amiralului lui, Nearchus, istoricul Arrian va publica o carte separată intitulată „India”. Ajungând la acest punct terminus, Alexandru a decis „întoarcerea acasă”.

ÎNTOARCEREA ACASĂ (326-325 î.d.H.)

La vârsta de 30 de ani Alexandru decide să se întoarcă acasă. Astfel îl găsim în toamna anului 325 î.d.H. undeva pe lângă Karaci, îndreptându-se spre Babilon, care devenise între timp centrul lumii sale, centrul imperiului său. Armata și-a împărțit-o în trei grupuri:

1. Unul sub conducerea lui Craterus având 3 brigăzi de falange cu peste 10.000 de veterani (care de astă dată se întorceau acasă pentru a fi eliberați din armată); alături de aceștia mai erau 20.000 de soldați cu 200 de elefanți care din valea Indului vor merge în Iranul de azi, trecând prin Bolan Pass (în general un drum fără dificultăți).
2. Nearchus, în fruntea flotilei, va coborî de pe fluviul Indus, în Marea Arabiei mergând pe lângă țărm, trecând prin strâmtoarea Hormuz în Golful Persic până la Chrax (Alexandria), de asemenea, fără să întâmpine dificultăți, exceptând faptul că nu l-a putut întâlni pe Alexandru la Gwadar!
3. În sfârșit el, Alexandru, va alege un drum foarte ciudat de întoarcere acasă. El va străbate deșertul neospitalier al Makran-ului de-a lungul coastei Mării Arabice, undeva între Iranul și Pakistanul de azi, având cu el cam 80.000 de infanteriști și 18.000 de cavaleriști.

De la Karachi la Bampur sunt peste 1000 de km de ținut arid și ostil, lipsit de vegetație și în special de apă, când ai nevoie de ea. Asta nu înseamnă că, atunci când natura vrea, apa, ploile, torenții, inundațiile nu pot să apară; așa s-a întâmplat și cu armata lui Alexandru care în valea Kech-ului va fi izbită prin surprindere de un astfel de fenomen natural, potopul distrugându-i o parte din armată, arme, echipament. Ajungând în oaza fertilă a Turbat-ului, Alexandru își va odihni armata oferindu-i nu numai apă bună și hrană, dar și distracții. De la Turbat la Pasni sunt cam 140 km, dar traseul este foarte dificil. Aparent Alexandru a vrut să ajungă la mare pentru a-l întâlni pe Nearchus, cu vasele sale. Norocul însă nu-i mai surâde ca pe vremuri: armata sa obosită, chinuită de boli, nemâncată, lipsită de apă se va transforma într-o hoardă disperată, târându-se prin deșertul nemilos. Poate că Alexandru a vrut să-și pedepsească astfel armata necredincioasă care refuzase să-l urmeze dincolo de râul Beas. Ei își

Fig.110. Curtea lui Alexandru Macedon prin luxul ei l-ar fi putut face gelos și pe Ludovic XV; în pictura de față Alexandru, bolnav, este înconjurat de doctori și prietenii săi.

După „Alexander the Great, Man of Action Man of Spirit“ – Pierre Briant, Harry N. Abrams, Inc. Publishers – New York 1996

vor continua drumul de-a lungul Mării Arabice, până la Bandar-e-Abbas, unde Alexandru îl va întâlni pe Nearchus, întâlnire descrisă de istoricul Arrian ca foarte lacrimogenă. Armata lui Alexandru arsă de soare, bărboasă, cu plete lungi și nespălate, prost hrănită, o întâlnește pe cea condusă pe apă de Nearchus, sănătoasă, așa-zis „nezgâriată”. Plutarch îi descrie pe ofițerii macedoneni (nu greci), ca având o constituție solidă, cu un apetit nestăpânit pentru beții, sex și violență, îmbrăcați în costume elegante, umblând paralizați de băutură și gata de ceartă. El, Alexandru, va ajunge la Persepolis prin luna ianuarie a anului 324 î.d.H. unde, probabil, va regreta faptul că a distrus orașul. În februarie va fi la Susa. El își va schimba capitala imperiului la Babilon. Între timp, iubitul său prieten, Hefaistion, căsătorit și el cu o fată a lui Darius, va muri în condiții ciudate, după unii. Alexandru va forța aproape pe toți oamenii lui să se căsătorească cu femeile locale creând astfel o nouă populație, un nou popor. Pe cei mai încăpățânați îi va plăti și îi va trimite acasă, înainte de vreme, ca veterani.

Personal, Alexandru o ținea din beție în beție, dacă ne luăm după fragmentele scrise de secretarul său, Eumenes din Cardia, datate din octombrie 324 î.d.H. El, Alexandru, era un exemplu clasic de alcoolic. Nici Plutarch nu-l va ierta și-l va descrie tot ca pe un alcoolic, aceasta explicând comportamentul său din acea perioadă: megalomaniac, suspicios, maniac, depresiv, abuziv. Dacă-l analizăm azi din punct de vedere medical, considerând ca adevărat faptul că era un alcoolic, putem spune: (1) La alcoolici lipsa de vitamina B-1 (thiamin) se caracterizează prin tulburări mentale mergând până la stări confuzionale care se pot transforma într-o stare apatică, cunoscută ca encefalopatia Wernicke (care se poate asocia cu un mers specific, ataxic și cu paralizia nervului cranial 6). A suferit el, Alexandru, de așa ceva? Tot la alcoolici putem întâlni așa-zisul sindrom Korsakoff, o condiție așa-zis cronică de alcoolism care poate conduce la confuzie și confabulație. Afectarea ficatului (hepatita alcoolică) se manifestă cu vărsături, febră, gălbeneală (icter). Tot la alcoolici putem întâlni: din cauza lipsei de fosfat probleme cardiace asociate cu oboseala musculară, ori prin lipsa de magneziu tetania; și să nu-l uităm pe cel mai cunoscut efect al consumului cronic de alcool...delirium tremens: anxietate, tremurături ale extremităților, confuzie mentală și halucinații. Personal, consider că el suferea deja de psihoza Korsakoff, combinată cu lipsa de Thiamină (vitamina B) tipică la alcoolici, Wernicke, care duce la probleme mentale, depresie, leziuni cerebrale, encefalopatie și, în final, la moarte. El, Alexandru, va muri pe 10 iunie 323 î.d.H., la aproape 33 de ani, după ce a zăcut la pat cu febră mai

mult de o lună, apatie, slăbiciune musculară și stare de confuzie aproape permanentă. Unii îi vor acuza pe greci că l-au otrăvit. Plutarch spune că: „nimeni nu a avut nici o suspiciune că a fost otrăvit... Olimpia, mama lui, ar fi fost involvata în acest omor, ori Iolas, fiul bătrânului general Antiparter, care i-ar fi administrat otrava. După alți scriitori, Aristotel l-a sfătuit pe Antiparter să aranjeze moartea lui Alexandru...”. În 11 iunie, 1998, în *New England Journal of Medicine*, doctorul David W. Oldach de la Universitatea din Maryland, SUA, specialist în boli infecțioase, crede că Alexandru a murit în urma unei febre tifoide, care i-a produs o paralizie ascendentă, provocându-i o moarte aparentă de lungă durată (încercând astfel să explice de ce corpul lui Alexandru a suferit un proces de descompunere foarte lentă).

Marele orator al Atenei, Demostene, a propus public să se mulțumească lui Iolas pentru otrăvirea lui Alexandru și scăparea grecilor de sub ocupația barbarilor macedoneni. Faptul că Alexandru și prietenul său, Hefaistion, au murit în condiții aproape similare și la scurt interval unul de altul, sigur că ar putea întări această suspiciune. Botanistul Theophrastus, prietenul lui Aristotel, avea cunoștințe temeinice despre stricnină, dar, totodată, putem considera și o combinație: alcoolism și otrăvire. Să nu uităm însă, că acei oameni au străbătut lumea antică, îndurând foame și mizerii, boli ca malaria, difteria, dizenteria, au fost răniți și îngrijiți în condițiile vitrege de atunci. În plus, excesul de alcool nu i-a întărit, ci dimpotrivă. Diodorus, o sută de ani mai târziu, va spune: „pentru macedoneni, Alexandru a realizat ce nici un alt rege nu a mai făcut-o și nu o va mai face vreodată”; că a murit ca un alcoolic, ori ca un otrăvit, în final a contat mai puțin, mai mult a contat, însă, cine l-a urmat la conducerea imperiului. Aparent, cu limbă de moarte, avându-i împrejur pe generalii săi de bază, Ptolomeu, Seleucus, Nearchus și alții, el a spus să-l urmeze **CEL MAI PUTERNIC!**

Așa că, îl vom găsi pe Ptolomeu, rege al Egiptului, creând o dinastie macedoneană care se va sfârși cu arhicunoscuta Cleopatra. Seleucus, cu nevasta lui Apama din Bactrian, va reface Babilonul și-l va conduce cu succesorii săi. Astfel, „conchistadorii macedoneni” au devenit, nici mai mult nici mai puțin, decât regi.

Despre nevestele lui Alexandru se știe că Roxana o va omorî pe Stateira, fata lui Darius. La rândul ei, va fi și ea ucisă, împreună cu fiul ei, la 313 î.d.H. Despre Barsine și fiul ei, Heracles, nu se va ști ce s-a întâmplat. Olimpia, mama lui Alexandru, va dispărea și ea în războiul civil ce va fărâmița Macedonia.

DIN CUCERIȚI... CUCERITORI

Dacă grecii cucerți de macedoneni, îngenunchiați, trimiși în armata macedoneană să moară pentru slava lui Alexandru, la început au avut numai de pierdut, ei vor fi câștigătorii de mai târziu. Ei vor străbate Egiptul, India și vor răspândi elenismul, pe drumurile străbătute înainte sub călcâiul ofițerilor macedoneni. Asia, India, Egiptul vor fi catalizate de cultura grecească.

În Egipt, Alexandria va deveni centru al civilizației. Inscripții în limba grecească se vor găsi peste toată Asia, India și Pakistan. Așa că grecii din cucerți au devenit cuceritori. Ce s-a întâmplat cu corpul - sicriul lui Alexandru - nimeni nu știe precis. În drum spre Macedonia el a fost furat de Ptolomeu și dus în Egipt, la Memphis. De acolo la Sema, unde mii și zeci de mii de pelegriani au venit să-l vadă. Unde a fost dus după aceea nimeni nu mai știe. Interesant mi s-a părut ce a spus Michael Wood despre ce s-ar fi întâmplat în lume dacă Alexandru nu ar fi murit, care erau planurile lui de viitor:

1. Construcția unei piramide mai mari ca cea de la Giza, pentru tatăl sau Filip.
2. Construcția unei flote militare de peste 1000 de vase cu care să cucerească tot bazinul Mării Mediterane.
3. Construcția unui drum care să lege nordul Africii de Gibraltar, cu porturi și baze militare.
4. Construcția a 6 temple colosale în memoria prietenului Hefaistion, minuni ale lumii, amplasate pe teritoriul Macedoniei și Greciei.

Dacă azi îl descoperim pe Alexandru Macedon schimbat în Alexandru cel Mare devenit, nici mai mult nici mai puțin, erou bulgar, albanez sau, culmea, grecesc înseamnă că lumea încă admiră curajul tânărului macedonean care, acum mai mult de 2000 de ani, a pornit-o pe urmele strămoșilor carpato-dunăreni, arieni, pelasgi, ori cum vreți să ne numiți, hotărât să-și adjudece LUMEA.

Dar unde este El azi în manualele de istorie ale daco-românilor? Unde este El azi în inima și memoria aromânilor adevărații lui urmași!

Bibliografie

- * Bosworth, A. B., *From Arrian to Alexander*, Oxford, 1988.
- * Burn, A. R., *Alexander the Great and the Hellenistic World*, New York, 1962.
- * Green, P., *Alexander of Macedon*, London, 1974.
- * Hammond, N. G. L., *The Genius of Alexander the Great*, U. S. University of NC Press, 1997.
- * Snyder, John, W., *Alexander the Great*, New York, 1966.
- * Wilcken, Ulrich, *Alexander the Great*, W. W. Norton & Co., Inc., New York, London, 1967.
- * Wood, Michael, *In the Footsteps of Alexander the Great*, University of California Press, Berkely, Los Angeles, 1997.
- * Pierre Briant, *Alexander the Great, man of action, man of spirit*, Discoveries, 1997
- * Atanasios Paliouras, *Macedonia Archaeologi-Civilisation*, Hellenic National Line, Athens 1998.
- * D. Pandermalis, *Macedonia, Thessaloniki* 1992.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE